

Dominiques
de l'Anunciata

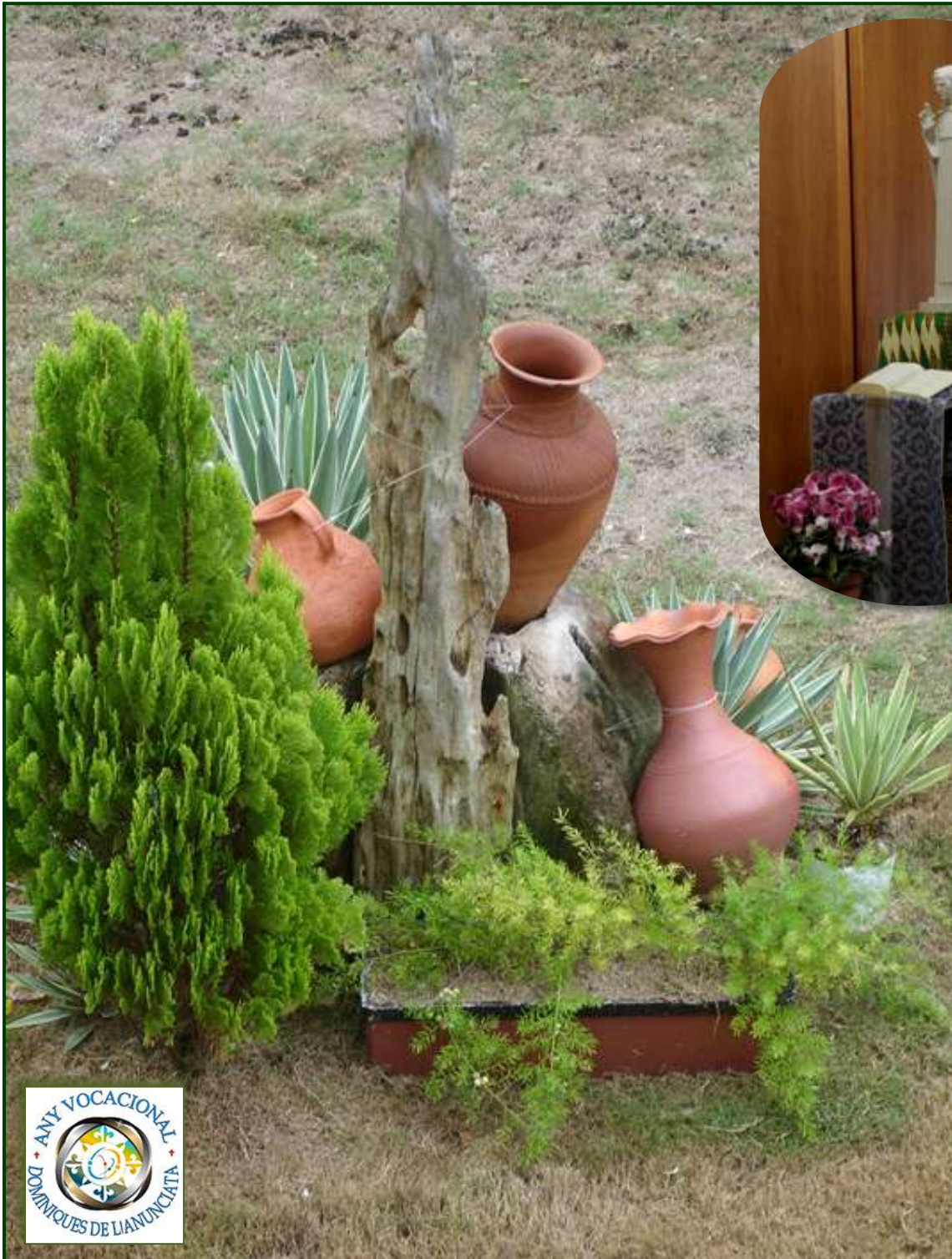
Província

Sant Ramon de Penyafort

FULL INFORMATIU Núm. 101

març de 2014

2014

ANY VOCACIONAL

SUMARI

✦ Silenci i paraula	-----	4
✦ Trobada de Formació permanent a Vic	-----	5
✦ Trobada de Formació permanent, comunitats de Filipines	-----	10
✦ Primer encuentro con la Familia Dominicana en Vietnam	-----	14
✦ Vivint el Nadal a Puig d'Olena	-----	16
✦ Festa de Reis a la Comunitat de la Infermeria	-----	18
✦ Els Reis d'Orient visiten les Gnes. de la Casa Mare	-----	20
✦ Trobada d'Animadores de Pastoral Vocacional	-----	22
✦ Experiència de missió de la novícia Gna. Frela	-----	24
✦ Celebració del dia de la No-violència i la Pau	-----	29
✦ Inici de l'Any Vocacional: Algunes imatges	-----	30
✦ Any Vocacional: Cadena de pregària comunitat de Pineda	-----	31
✦ Any 2014. Any Vocacional a la Residència Universitària d'Elisabets	-----	32
✦ Pastoral vocacional a Vietnam	-----	34
✦ Manos extendidas a los moradores de Manicani	-----	36
✦ Fragmento de una carta de la Hna. Sagrario Llorente	-----	39
✦ Emotiva experiència de missió	-----	41
✦ Celebració inaugural dels 125 aniversari de l'arribada de les Germanes Dominiques de l'Anunciata a Pineda	-----	47
✦ A la Germana Rosa Font	-----	50
✦ Homenatge a la Gna. Rosa Font a Girona, col·legi P. Coll	-----	51
✦ Per què no, Resar?	-----	53
✦ Memorias de un largo viaje a Oriente	-----	56
✦ Entrevista a la Gna. Carme Baraldés	-----	67
✦ Notícies	-----	71
✦ Matinal pels animadors de cant a la litúrgia	-----	72
✦ LXVI Trobada grup "Capvespre"	-----	73
✦ Des de Navarcles	-----	76

■ Reunió de Província, febrer 2014	-----	83
■ Taula Rodona	-----	88
■ Germanes que ens han precedit a la casa del Pare		
▶ Gna. Dolors Baraut Carol	-----	89
▶ Gna. Assumpció Bardia Capdevila	-----	90
▶ Gna. Marina Bañeres Perpiñá	-----	91
■ Familiars de les Gnes. de la Província, que ens han precedit a la casa del Pare	-----	93

SILENCI I PARAULA

Maria, Tu, com el poble d'Israel, esperaves la salvació promesa amb expectació i Fe;

I l'àngel Gabriel et va visitar en el teu petit i desconegut Natzaret portador d'un missatge sorprenent:

Eres "**La plena de gràcia i escollida per a ser la Mare del Messies**" (Lluc 1, 28).

El teu silenci es convertiria en Paraula de Vida per al món.

La teva actitud humil, no podia comprendre semblant grandesa, i la perplexitat i el dubte et van fer exclamar: *Com pot ser això?*

Però davant el misteri, vas confiar en el Totpoderós pronunciant "**el FACI'S en mi les teves paraules**" (Lluc 1, 38), resposta que va donar pas a l'acció de l'Esperit en tu perquè "**La Paraula, des de llavors, es fes carn i visqués entre nosaltres**" (Joan 1, 14).

VERGE DE L'ANUNCIATA

GRÀCIES PEL TEU SÍ!

Ets **Silenci i Paraula** manifestats com :

Servei i cant d'acció de gràcies a Ain Karin.

Acollida amorosa a Betlem.

Espasa de dolor el dia de la Purificació.

Obediència i protecció en la fugida a Egipte.

Recerca i sorpresa al temple de Jerusalem.

Meditació constant en el teu cor durant els 30 anys de vida oculta de Jesús.

Intercessió i festa a Canà de Galilea.

Presència discreta i perseverant en els 3 anys de vida pública del vostre Fill.

Al peu de la creu, *Mare, ens vas rebre a tots per fills* , petites paraules de la teva PARAULA.

La llum de la Pasqua va brillar per a tu abans que arribés el diumenge de Resurrecció i cinquanta dies després, en la Pentecosta, acompanyant els deixebles, vas sentir novament la presència de l'Esperit que plenificava la teva vida i impulsava a la comunitat naixent.

"Feliç, Tu , perquè vas escoltar la Paraula de Déu i la vas portar a la pràctica ! " (Lluc 8,21).

Avui, les Dominiques de l'Anunciata, conscients de la nostra identitat, volem seguir els teus passos.

Ajuda'ns, Mare, a pronunciar cada dia el Sí de la nostra consagració i a ser missatgeres alegres de l'Evangeli del Regne amb la coherència de la nostra vida i la força de la nostra paraula!

Hna. M. Isabel Andrés

Priora provincial

TROBADA DE FORMACIÓ PERMANENT VIC - CASA MARE NADAL, 2013

Els dies 27, 28 i 29 de desembre de 2013, com ja va sent costum, ens trobarem a Vic, Casa Mare, un bon nombre de germanes de la Província de S. Ramon de Penyaforat per celebrar i compartir uns dies de F. P. dirigits per el nostre germà dominic, el P. César Valero Bajo.

A més de la Gna. Isabel, Provincial, i el seu Consell, ens acompanyaren les Gnes. Mariví S. Urrutia i Assumpció Mitjans en representació del Consell general. No hi faltà la salutació de la Priora general, Gna. M. Natividad Martínez, des del Vietnam. Quina sort de les noves tecnologies, com ens fan sentir properes i agermanades!

VIURE VIVINT-LO:

VIDA RELIGIOSA EN EL SEGLE XXI

Aquest era el tema proposat per a la reflexió de les jornades de Formació d'aquest any. El P. César Valero ens ho va exposar des de la proximitat i les bones dots de comunicador que el caracteritzen.

Començà la seva exposició dient-nos que la F. P. és una realitat urgent. Que hem d'estar constantment formant-nos. Deia Pau Casals, el violoncel·lista, que encara als seus 93 anys, se sentia capaç de progressar. I també ho recomanava S. Bernat. Nosaltres com a dominiques i dominics ens cal l'ànima del saber i realitzar-nos en Crist.

Ens plantejà els punts següents:

Viure vivint-lo, fent-lo referent.

Això té un punt de partida que no és altre que la trobada amb Crist d'una manera fascinant i absorbent. La seva presència ens fa ser més el que estem cridades a ser. Ell ens dóna la raó de viure fent d'Ell la nostra referència constant que ens fa preguntar: Què faria Jesús en aquest moment?

Viure vivint-lo, interès vital per la seva paraula, compartint l'experiència de Déu entre nosaltres; no fer-ho, vol dir que ens perdrem una gran riquesa. Tot el que fem des de l'Evangeli donarà fruit.

Viure vivint-lo compromet la nostra vida en la construcció de la unitat.

S. Joan en el capítol 17,21 ens diu: "sigueu u com nosaltres som u". I també en els Fets dels apòstols: "tingueu un sol cor i una sola ànima". En aquest món dividit per falta de justícia i també per ideologies, l'amor és possible, encara que tinguem històries molt diferents. La comunió és un combat de tot moment i molt exigent; si el Senyor n'és el centre, florirà. S. Agustí diu: "Unitat en lo fonamental, llibertat en l'opinable i en tot, caritat".

El P. César ens recalçà molt que la unitat, només pot ser construïda amb amor. Cal acceptar cada u tal com és. Respectar-nos és fàcil, acceptar-nos és més complicat, però el més difícil és l'amor que comporta ajudar-nos a ser el que hem de ser i d'una manera suau. Se'ns ha esfumat la correcció fraterna. Hem valorat tant el respecte que quasi ratlla a la indiferència i això no ens ajuda a créixer. Ens hem d'ajudar a ser al que hem de ser.

Dintre de l'àmbit de la Família Dominicana hem de tenir interès en conèixer-nos i estimar-nos.

Viure vivint-lo ens porta a assumir el seu grit profètic.

En el dia dels Sants Innocents veiem com milers de persones van quedant a les cunetes de la vida. El nostre segle és capitalista, tècnic, consumista i individualista. Tot i que el consum s'ha frenat un xic per les circumstàncies actuals. Encara que hi ha molta solidaritat, és molt gran la diferència entre uns i altres. S. Lluc en el capítol 4 ens parla de la missió profètica de Crist: "M'ha enviat a curar, a predicar l'any de gràcia", xocant amb els poders polítics del seu temps, donat que els seguidors de Jesús eren els menyspreats de la societat, els desposseïts, els malalts. ***Viure vivint-lo*** ens ha de portar a ser constructors d'humanitat a l'estil profètic. I profeta és el que diu al seu temps contra el seu temps, el que Déu li demanava dir. Savi, però una saviesa pràctica, intuïtiva. Ha de ser valent, amb coratge, nedant contra corrent. Però també ha de ser un místic, que s'hagi trobat amb el Déu de la vida i, que sap quines són les seves preocupacions escoltant la història de la humanitat. I ens preguntàvem: Què som nosaltres dintre d'aquesta realitat? Som llavor de la paraula de Déu? Si és autèntica, germinarà i donarà fruit segons la voluntat de Déu, que és la vivència de la justícia i de l'amor.

Ens cal revisar si som aquesta veu de Déu en el nostre món. El profeta fa realitat el capítol 25 de S. Mateo que és una pàgina cristològica que il·lumina l'actuar de l'església.

Viure la nostra vida amb alegria. Viure vivint-lo amb alegria.

No és l'alegria que dóna el món, sinó el creure en un Déu Redemptor, del qui se sent acompanyat per Algú, d'aquest Amor que ve a visitar-nos, l'Encarnació. La nostra alegria, no és la que s'entén dels èxits del món, és més intensa, és inexplicable, és sentir l'alegria de saber de qui m'ha fiat. És una alegria serena, sabedora dels punts obscurs de la nostra existència: dolors, fracassos, desamors... però com sé de qui m'he fiat, segueixo sentint ALEGRIA.

Ens sentim cridades a potenciar la pastoral en els nostres centres educatius. Des de l'alegria evangèlica que té, de vegades, dosis de "bogeria", la fa difícil d'entendre. ***Viure vivint-lo*** en aquesta alegria inexplicable. Quan vivim la vida religiosa desinstal·lats, és apassionant! Els joves busquen comunitats orants, fraternes i compromeses, que celebrin la festa compartint la realitat de la gent amb alegria. Alegres en el Senyor que és la certesa de la nostra vida cristiana que abraça tot l'ésser. Vivint l'esperit de les benaurances, tenint la presència del Senyor sempre entre nosaltres... Envellir sense nostàlgies i morir en pau. Venim de les mans amoroses del Pare i a Ell tornarem. Aquesta és la nostra alegria!

Viure vivint-lo en una existència agraïda.

El millor que ens podia passar ja ha passat. I què és? Doncs que l'Amor ens ha portat la Vida i vida redimida, salvada plena i que ens espera per submergir-nos en una vida que no serà caduca, serà sense ahir ni demà, difícil d'expressar, sempre fluint. Aquesta és la raó del nostre agraïment. En la persona agraïda no hi cap la queixa ni l'ombra, ja que participa del positiu de la vida essent bona notícia, trobadora de Déu. Maria fou la gran trobadora de Déu, el càntic del Magnificat n'és una mostra. També Jesús pels camins de Palestina, S. Domènec i el nostre P. Coll, S. Francesc d'Assis, anaven pels camins del món expressant el goig agraït de la vida, les grandeses de Déu.

Una manera d'expressar amb tot el nostre esser l'agraïment és el positivisme; siguem positives, desterrem la queixa. Saber veure la bondat de les persones, l'hem de captar i oferir. Fem de la nostra vida un brollador d'evangeli, fins i tot en els moments més complicats i difícils, en ells, el Senyor també hi és.

I si hem de ser agraïdes siguem-ho! Gràcies a les persones que han fet possible aquests bons dies. A la G. Isabel i al seu Consell. A les de la Litúrgia, ben preparada que ens uneix més a Déu. També agrair els vespres de fraterna i joiosa convivència amb cantada de nades, acudits i històries viscudes, tot endolcit amb bombons, torrons i polvorons. A la Comunitat de la Casa Mare per la bona acollida i disponibilitat. De tot cor, **MOLTES GRÀCIES!!!**

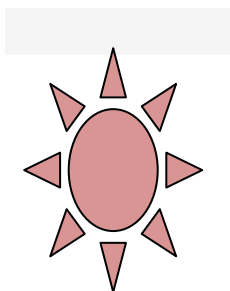

Sant i Fundador,
oh Sant Francesc Coll.
T'aclamem amb joia
i amb immens amor.

És el nostre cant
himne de llaor
i d'acció de gràcies
per tal do.

Amén, al·leluia
cels i terra avui s'abracen.
Amén, al·leluia
és el càntic de lloança.

Gna. Montserrat Vila

imatges

per a

recordar

Vic, Casa Mare, 29 de desembre de 2013

TROBADA DE FORMACIÓ PERMANENT

-Comunitats de Filipines-

D'acord amb la Programació conjunta, les Germanes de les tres comunitats a les Filipines, hem celebrat una Trobada de Formació, del 28 de desembre al 2 de gener de 2014.

El tema central, va ser la Pastoral vocacional. "Obertura de l'Any Vocacional en l'Anunciata", amb una bona preparació per l'Equip de Pastoral.

Celebrem també, amb gran solemnitat i vida, les diferents celebracions d'aquests dies. El cap d'any, la benvinguda a l'Any Nou 2014, i per concloure, una gran festa amb la participació de totes les Germanes.

La trobada, va començar amb l'arribada de les Germanes de San Carlos, que van ser rebudes per la Comunitat de Cubao amb gran fraternitat i goig.

El dia 28, "convivència intercomunitària". Sortida cap a Calamba, a conviure, a gaudir. Les Germanes havien llogat una piscina particular, lloc esplèndid, l'aigua clara, límpida, va ser el paviment del goig durant tot el dia. A la Comunitat de Calamba, resem les Vespres i degustem el saborós sopar que tenien preparat les Germanes, i tornada a Cubao.

Durant els dies 29 i 30, es va dur a terme una profunda reflexió sobre la Pastoral vocacional.

L'Obertura de l'Any vocacional de l'Anunciata, va córrer a càrrec de Gna. Glecý. Va fer una clara explicació del que significarà aquest Any vocacional a la nostra Congregació.

Les Germanes Tresia, Mary Ann i Regina, van anar exposant temes referents a la vocació.

Va començar la Gna. Tresia. A través d'una atractiva projecció, va dissertar sobre la crida, amb el títol "La crida de Déu és senzilla i irresistible". Va fer relació a l'Antic Testament, la vocació d'Abraham, Moisès i Jonàs. Va citar a altres personatges més actuals, com a Sant Agustí, Santa Caterina de Siena, Sant Joan de la Creu i el Papa Joan Pau II. Una bella invitació a pensar, reflexionar i actuar.

Un acte que val la pena ressaltar en aquest dia 29, és el retrobament d'exalumnes, organitzat per la Gna. Ela, Directora de l'Escola. Van ser citats a les set de la tarda. Van acudir uns vuitanta acompanyats dels seus fills. Temps festiu que es va allargar fins a les deu de la nit en que van compartir el sopar.

L'ambient va ser d'alegria, orquestrat pels mateixos alumnes i les Germanes que també prenem part a la trobada. L'acte es va iniciar amb una oració i va concloure amb una acció de gràcies per part de la Gna. Sagrario.

Una crida per a ells suggerent, "ALUMNI Homecoming", "Que els alumnes tornin a la seva Casa". Cita que es tornarà a viure al nou any 2014.

El dia 30 seguim reflexionant i pregant. Gna. Mary Ann, exposa el tema "Jo trio ANUNCIATA"

La seva projecció presenta una sèrie de preguntes per pensar. Cada dia es fan eleccions, què trio jo...? L'ésser feliç, la vida, l'amor,... Et trio a tu, Senyor...?

Explica la crida a l'Anunciata, mitjançant Gna. Rosa Santaeugènia, Gnes. Màrtirs, Gna. Josefa Jutglart Gallart i Gna. Rosa Font Fuster. Conclou amb el pensament del Cadernal Pironio sobre l'Anunciata.

Finalment, ens lliura un foli envoltat de cors, molt intuïtiu, per escriure i interioritzar "la història particular de la meva vocació", anotant alguna qualitat de Gnes. vives o difuntes, que van deixar empremtes en la teva vida.

La Gna. Regina continua la reflexió amb el tema "Trio ANUNCIATA perquè..."

Amb gran talent pedagògic, la Gna. Regina, ens va fer treballar i pensar el tema vocacional, en grups. Realització d'un puzle i compartir el treball, tenint en compte el següent esquema:

- Compartir la reflexió
- Escriure les respostes

- Situar-les en el puzzle del grup que havia dissenyat, la figura d'una Germana.
- Presentació creativa

Va resultar un treball molt fructuós i d'una gran creativitat, reflectint en el collage el "per què trio l'ANUNCIATA".

TREBALL EN GRUP I POSADA EN COMÚ

El 31, dia de silenci i reflexió. Recés de cap d'Any. Aquest temps de calma i interiorització, finalitza amb un actiu acte penitencial i una acció de gràcies pels dons rebuts i pel regal del nou any que Déu ens lliura per continuar sent LLUM.

El dia 1 de 2014, la celebració de l'Any Nou, coordinat per les Germanes estudiants.

Al matí, preparació de la reunió Inter comunitària, i a la tarda la festa compartida. Hi va haver danses, jocs, poesies, cants, duos amb instruments musicals i melodioses veus, la representació de dues escenes de l'obra d'Alejandro Casona, "A Betlem pastores", interpretada per la comunitat de Calamba. Els personatges, les cinc Germanes, molt ben caracteritzades. L'actuació magnífica.

Es va acabar la festa amb l'amiga invisible i l'intercanvi de regals, una convivència en la qual va regnar un goig desbordant i molt fratern.

El dia 2, fi de la Trobada. Reunió de les tres comunitats, Gnes. Perpètuas i Gnes. assignades, i de l'Equip de Formació.

A la tarda, les Gnes. de Calamba i San Carlos, tornen a les seves respectives comunitats, després d'una trobada fraterna i viscuda amb alegria.

Gna. Isabel Martínez - Filipines

The First encounter with the Dominican Family of Vietnam. Primer encuentro con la Familia Dominicana de Vietnam

Al principio siempre es sorpresa, nerviosismo por lo que tiene de desconocido. Recibimos la invitación para asistir al encuentro de toda la Familia dominicana y nos dijeron que cada congregación tenía que hacer un poster para presentar su Congregación. En realidad no sabíamos cómo hacerlo de tal manera que se adecuara al programa. El tiempo para hacerlo era demasiado corto, así que más nerviosismo. Pero Dios siempre nos acompaña, nunca nos deja solas. Ese mismo día buscamos a alguien que supiera como hacerlo, pues teníamos sólo dos días. El señor Thuan conocía a un Hermano de los Siervos del Paráclito. Éste nos ayudó con gusto. Gracias a Dios algunas horas más tarde el poster estaba listo.

En el encuentro, los ponentes expusieron temas a cerca de la historia de las Dominicas de Clausura, de la Misión apostólica de las diferentes congregaciones, de la unión de las Dominicas de Vietnam: de las constituciones, hábitos, misión apostólica y visión de las Dominicas en el contexto vietnamita e internacional.

El salón estaba repleto de Padres dominicos y religiosas de las distintas ramas dominicanas

Terminadas las charlas, el Provincial de Vietnam, Joseph Ngo Si Dinh, OP, presentó el programa de preparación del 800 Aniversario de la Confirmación de la Orden.

A continuación, todos fuimos ante el Santísimo y rezamos la Liturgia de mediodía, seguida de la comida.

Para nosotras ha sido una vivencia gratificante e importante, pues hemos podido conocer a muchos hermanos y hermanas de la Orden en Vietnam y ellos nos han podido conocer a nosotras y tener una aproximación a nuestra Congregación, que sin duda, nos ayuda a sentirnos parte de esta floreciente Familia.

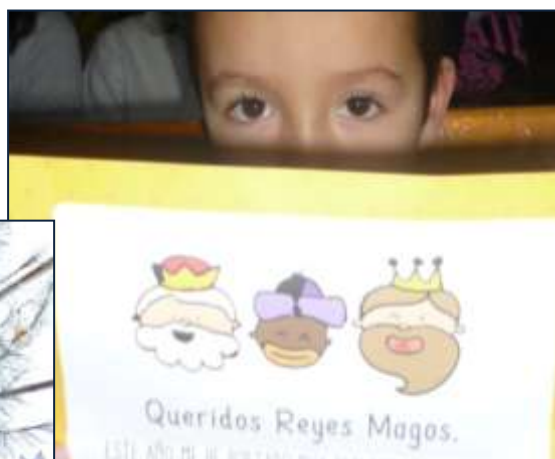
Hnas. Comunidad de Vietnam

El Nadal desperta sentiments que haurien d'ésser vius durant tot l'any.

A Puig d'Olena, seguint l'esperit del Pare Coll, hem viscut el Nadal des del diàleg, la senzillesa, l'acollida i el tracte familiar; la celebració, la col·laboració i la solidaritat; des del saber-se donar sense esperar res a canvi, res més que un somriure. Tot això, reunits en família, en la gran família representada pels membres de la comunitat religiosa, educadors, personal de servei, nens i nenes, nois i les noies del Centre.

La situació socioeconòmica, en la que vivim en aquests moments, provoca una elevada exclusió social i, molt més, en aquells que ja hi estaven immersos. És a aquesta població a la que ens dirigim per a mirar d'aconseguir que tots els afectats se sentin inclosos, el més possible, en la realitat que els envolta.

Els valors que cerquem cal treballar-los, no només amb paraules i dinàmiques, sinó amb gestos i fets. Es diu: «M'ho van explicar i ho vaig oblidar; m'ho van ensenyar i ho vaig veure; ho vaig fer i ho vaig aprendre». Tenint en

compte aquest objectiu, aquest any, dues de les nostres noies internes a Puig d'Olena, han fet realitat tot allò que han anat interioritzant al llarg del seu temps d'estada en el Centre. Ambdues han treballat com a

voluntàries en el casal de Nadal de Sant Quirze Safaja amb nenes de 3 a 12 anys.

Aquells que més han patit, aquells que més necessiten, ens demostren, també, que són capaços de donar. Si un se sent estimat, també pot estimar. La persona esdevé, com a tal, quan desenvolupa la capacitat d'estimar els altres i quan omple els seus sentits de l'estimació dels altres vers ell o ella.

Tots nosaltres, els membres de Puig d'Olena, també hem rebut aquesta estimació, solidaritat i col·laboració. Des d'aquí, volem fer arribar el nostre agraïment a tots aquells que amb els seus gestos ens animen a seguir endavant, a seguir en la nostra tasca, a aquells que, amb el seu esforç, ens ajuden en moments difícils com els actuals.

El nostre agraïment a:

FEDAC Mare de Déu del Roser, Amílcar i al seu alumnat.

FEDAC Santa Rosa de Lima, Manresa i al seu alumnat.

FEDAC Santa Catalina de Siena, Horta.

Comunitat de Sant Narcís i alumnat FEDAC

Ajuntament de Sant Quirze Safaja

Al Sr. Juan José pel seu temps i dedicació (Voluntari)

A Minerva i col·laboradors (família acollidora)

Tots ells han demostrat la seva implicació, la seva empenedoria i la seva solidaritat amb Puig d'Olena. Han portat a terme una tasca tan difícil, però tan gratificant com és la de despertar i dibuixar un somriure en la cara dels nostres infants i adolescents.

Esperem i desitgem poder mantenir i ampliar la col·laboració amb tots vosaltres i amb molts més, per a fer que l'esperit de Nadal ens acompanyi tot l'any. Gràcies a tots.

Ernest Viaplana
(Director del Centre)

GRÀCIES!

Festa de Reis

a la comunitat de la infermeria

Els Reis a la Infermeria de Vic són dobles. El dia 29 de desembre, finalitzada la trobada de Formació Permanent de Nadal, es queda el Consell Provincial i a la tarda ens reuneix a tota la Comunitat i després de fer una cantada de Nadales, com a pregària, ens fan un regal molt generós, a cada una. Aquest any ha estat un lot de perfumeria i neteja personal i un termos individual per portar llet calenta a l'habitació, quan es necessiti.

I per totes ens vam portar molts jocs de distracció i raonament per conservar la memòria, que a la nostra edat sovint es perd. I com tenen per costum, quan ens visiten, no ens hi manquen les llaminadures.

La Gna. Maria Sansalvador contenta amb la màquina de cosir

Aquest any per a la comunitat ens han portat també una màquina de cosir portàtil, que anirà molt bé per a repassar la roba que es faci malbé o confeccionar altres de noves. Ja abans de Nadal ens porten els torrons, per totes les festes. Nosaltres els hi agraïm molt tanta generositat. Que el Crist i la Verge els hi premiïn tot, nosaltres només ho podem fer amb la pregària, hi ho fem.

Aquesta és la primera part.

La segona part és que aquí, a la Casa Mare, no es perd cap tradició del que es feia quan érem joves.

Cada any i aquest també, a la tarda del dia de Reis, ens reunim les dues comunitats i organitzem una Cavalcada de Reis, que fa goig de veure. L'article que ve a continuació ho demostra. També en aquesta ocasió rebem algun regal, profitós per nosaltres i per la comunitat, i com és normal les llaminadures tampoc hi falten. Per nosaltres és una gran festa, ja que gairebé totes només tenim les distraccions que es fan a la Comunitat, perquè ja estem impedides per sortir de casa. Però ens ho passem bé i estem molt contentes.

Llegiu i veureu com va ser la visita dels Reis Mags d'Orient d'aquest any 2014 !!

ELS REIS D'ORIENT VISITEN LES GNES. DE LA CASA MARE

Els Reis de l'Orient, acompanyats dels seus patges, i fidels a la tradició, el dia 6 de gener per la tarda, un cop acabat de repartir tots els regals per les cases de la ciutat de Vic, visitaren a les Germanes de la Casa Mare.

Totes les Germanes i personal seglar els esperaven amb il·lusió a la sala de comunitat a l'hora convinguda, les quatre de la tarda.

No varen defraudar i en processó el Rei Melcior, Gaspar i Baltasar entraren a l'estança i el primer que feren fou saludar a cadascuna de les presents, donant-les les mans i adreçant-les paraules de salutació. Cal dir que feien goig amb els seus vestits, corones i capes i amb els seus respectius patges que portaven una torxa encesa il·luminant el camí.

Després de la salutació, tota la comitiva va prendre seient en els trons reials i la Gna. M. Rosa Puigdueta va donar la benvinguda valorant l'esforç de ses Majestats per arribar fins allí donades les inclemències del temps, no massa favorables per desplaçar-se.

Seguidament va donar la paraula al Rei Ros, un original Gaspar amb ulleres incloses, que va explicar que totes les informacions que els hi havien arribat sobre les Germanes eren d'un bon comportament i mereixedores de ser premiades.

També va fer referència a l'any Vocacional de la Congregació, no hi ha dubte que el Mags estan al corrent de tot, demanant que

es pregués molt per aquesta intenció. El Rei Baltasar va dir unes paraules en el seu idioma per corroborar tot el que s'havia expressat.

Acabats els parlaments, es va introduir una arqueta el contingut de la mateixa era l'anunci d'un regal per la comunitat de la Infermeria molt útil per les germanes grans quan les visita el metge. Cadascuna rebé també un petit detall i una bossa amb caramels i altres lllaminadures per endolcir una mica la vida.

No faltaren el cant d'algunes nadales i el poder compartir i gaudir dels presents rebuts, així com de la conversa i els bons desitjos.

Finalment el Reis Mags s'acomiadaren i s'apressaren a tornar als seus respectius països a continuar la seva tasca. Totes expressaren la seva alegria de veure ses Majestats i feren el propòsit de seguir comportant-se molt bé per poder gaudir d'una tal visita curulla d'afecte i detalls.

Gràcies Reis Melcior, Gaspar i Baltasar i fins l'any que ve, si Déu vol!

Gna. M. Núria Cuéllar

Trobada d'Animadoras de Pastoral Vocacional

El dia 25 de gener es va donar compliment a la trobada programada per a les germanes responsables i animadores de la pastoral vocacional a les comunitats. En faré un breu resum del que ha estat aquesta mitja jornada de reflexió i diàleg. És va començar la sessió fent una pregària. Com és el nostre tarannà, tot estava ben organitzat fent possible un clima senzill i acollidor.

Ens hi va acompanyar en Joaquim Erra (germà de S. Joan de Déu), amb la seva senzillesa i amb semblant plàcid i alegre, va presentar alguns aspectes bíblics per il·lustrar quin és el paper que té el religiós per ésser un signe significatiu intel·ligible en aquest món en canvi constant, accelerat i divergent.

Alguns trets significatius que han portat a la reflexió:

Ens deia: No perdeu la pròpia raó de ser. Ara ens toca fer de Maria a voltes també de Marta. El canvi estructural que vivim en les pròpies congregació o Instituts són remarcables. Necessitem serenitat, sense perdre els valors que ens identifiquen. Ara més que mai ens cal precisar **noves metodologies en la missió** i ser portadores d'uns valors que és fa urgent envigorir-los.

Va il·lustrar la xerrada amb fragments publicats com "ésser feliços":

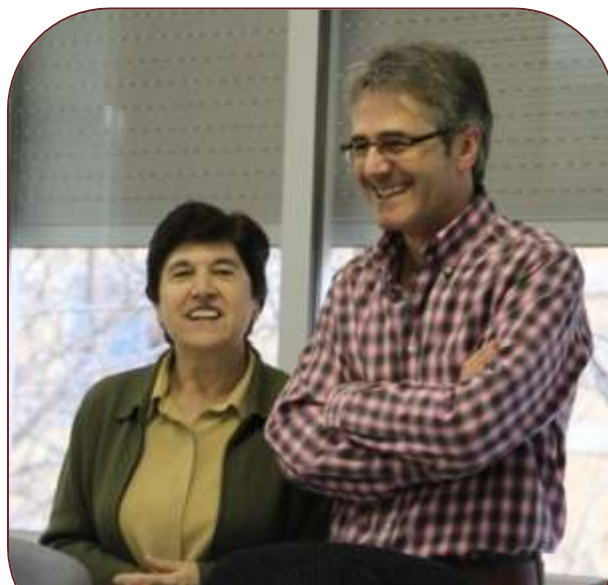
"Ser feliç és allò que dóna sentit a la pròpia vida, i que poden ser canviants. Hem d'experimentar la felicitat interna per poder-ho manifestar".

Va llençar aquesta pregunta: Què més podem dir sobre la missió? Continua dient: necessitem definir-la però sobretot **ens cal viure-la, s'ha de fer una selecció de les formes i expressions**. Allò que abans era de llarga durada, ara és inestable.

Donant relleu a la tasca com a presència en la missió, ens diu: necessitem vides que avalin i li donin contingut. En els valors que volem transmetre ha d'haver unes actituds, comportaments i així s'ha arribat, com diu ell, a la transmissió per "contagi". Els valors no s'aprenen, ni es venen, els valors "s'encomanen".

Alguns punts sobre: EVANGELITZAR en el nostre MÓN:

- Essent creatius / oberts a la novetat

La Gna. Eulalia fent la presentació del ponent

Promovent espais de trobada

Amatent als grups petits, als més dèbils i vulnerables

Assumint les incerteses pròpies de la vida i de la història (personal, congregacional..)

Amb il·lusió i esperança fonamentada.

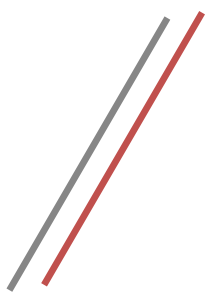
Després d'un breu descans, la Gna. Juliana Mudarra, va presentar una dinàmica molt apropiada per el moment. Va ser un joc d'intercanvi de paraules i expressions que va ajudar a sentir-nos un grup més distès, més proper.

Va finalitzar la trobada fent-nos sentir més compromeses en l'animació pastoral comunitària.

Gna. Rosa Reverter

Experiència de la missió a la comunitat de San Carlos de la Gna. Freia Saing, novícia de segon any. Calamba City, Filipines.

Una meravellosa experiència i trobada amb

"El Déu amb nosaltres".

En la nostra vida diària ens trobem amb gent diversa i aprenem una mica de cadascuna d'elles. Aprenem quan vam començar a relacionar-nos i començarem a escriure les pàgines de la nostra vida. Ells són part de la nostra existència i contribueixen en gran mesura al nostre creixement i desenvolupament humà i cristià. Tot això és un tresor preciós que guardem i valorem perquè han estat moments de la nostra trobada amb Déu, "el Déu amb nosaltres" present enmig del poble.

La meva experiència en la missió del passat mes de desembre, la vull compartir començant amb aquestes frases:

El nostre Déu realment és un Déu de sorpreses, Ell fa coses que no pensàvem que succeïssin. Ell fa possible l'impossible i és realment un Déu meravellos.

Les tres setmanes que vaig estar a la comunitat Pare Coll, a San Carlos, Pangasinan, van ser realment de moltes sorpreses que mai vaig pensar que podien succeir. En el meu cap tenia imatges que vam viure Gna. Thach i jo l'any passat, i el que he sentit a la Gna. Marta a la classe de Constitucions, va ser una cosa inesperada el que allà em vaig trobar.

No sé si va succeir o no, o si ha de succeir o no, quan? Només Déu ho sap.

Déu farà el seu camí...

Quan Déu vol que nosaltres fem alguna cosa, Ell prepara el camí perquè complim la seva voluntat.

Un mes abans d'anar a la missió per fer la meva experiència de viure en una de les nostres comunitats, la Gna. Marta em va informar que aniria a la comunitat de San Carlos a fer l'experiència. Ja des d'aquest moment el meu cor saltà d'alegria, de goig i d'agraïment a Déu, encara que no era la primera vegada que tenia experiència de missió, però sempre és interessant. A mi em porta a grans sentiments, m'estimula i entusiasma fins a perdre la son pensant en això, fins i tot volia que el temps passés amb rapidesa perquè la data arribés com més aviat millor.

El temps més esperat ha arribat!!!

Vaig començar les tres setmanes de missió el passat 6 de desembre de 2013. Aquell dia no vaig poder viatjar amb les Gnes. Glecly i Regina doncs encara tenia classe a ICLA, (Institut de vida religiosa a Àsia), però quan vaig arribar al poble al vespre, elles, les Gnes., m'esperaven per portar-me a la comunitat i allà em van rebre amb molt d'afecte i molt fraternalment; després vam sopar.

L'acollida, els molts detalls, les atencions, l'alegria, va ser la primera experiència que vaig viure i que em va impactar per a tota la missió, va ser com un trobar-me amb Déu que és tot amor i amb aquest gest vaig descobrir la gran importància que té ser acollidores, atentes, afectuoses, fraternes en una comunitat en missió; fer que les persones que ens visiten se sentin bé i la missió donarà molts de fruits. Hem de vivenciar i viure en la comunitat aquesta experiència fraterna, primer vers la mateixa comunitat i després cap a tots els nostres germans i germanes en missió.

La meva experiència vivint amb les Gnes. a San Carlos.

Va ser realment una experiència i una trobada amb Déu viu que habita entre i amb nosaltres. La forma i el seu estil de vida, el tracte amb la gent, el seu amor per ells, la seva relació i solidaritat amb les persones, especialment amb els més pobres, el seu sofriment, les seves afliccions veritablement expressen i irradien els ensenyaments i exemples, l'amor i la persona de Jesús que es va fer humil per salvar-nos; també vaig poder experimentar el que el papa Francisco diu "Shepherds should smell like the sheep"... Els pastors haurien de fer l'olor de les ovelles, vivint encarnats en ells, en la seva realitat.

Per a mi, va ser una benedicció de Déu tenir aquesta oportunitat per veure i viure i ser testimoni joïós del bon exemple de les germanes consagrades a Déu en l'Església en

aquesta comunitat missionera, elles em van inspirar i em van ajudar per continuar aprofundint en la meua vocació seguint Jesús per ser consagrada a Déu per a la missió.

Ser un instrument de la crida de Déu per als altres.

La Gna. Regina i aquesta servidora vam anar a diferents parròquies i pobles de Pangasinan per posar pòsters. Aquesta experiència em va fer reflexionar sobre la meua pròpia història vocacional en el sentit que Déu va usar aquest camí per cridar-me a la vida religiosa i conèixer la Congregació a través d'un pòster.

Això és per a mi un repte especial en aquest temps en què urgentment necessitem vocacions en l'Església i en la nostra Congregació. Crec fermament que Déu mai es cansa i no cessa de cridar joves i persones de totes les edats per fer-los els seus instruments i enviar-los a treballar a la seva vinya.

El rostre de Déu en el rostre dels nens.

Durant la missió vaig tenir oportunitat de donar catequesi als nens en dues escoles públiques amb la Gna. Maribel i altres catequistes; aquesta experiència va ser molt significativa, perquè em va fer sentir contínuament la set i la fam de Déu en la meua vida.

Primera vegada a la vida.

Quan les germanes em van demanar fer una xerrada als joves amb ocasió del dia "Nacional de la joventut", el dia 14 de desembre de 2013, no sabia què contestar, jo volia dir "no" per por, ja que seria la primera vegada que m'enfrontava al repte de parlar a un grup de joves, però sabent que estava fent la meua experiència missionera, em vaig sentir impulsada a dir "sí" tot i que sentia molta por i nervis. Va ser aquesta una sorpresa de Déu, aquesta

Els joves treballant en grup

experiència em va portar a una reflexió que en la missió hem d'estar preparades per a qualsevol necessitat que se'ns presenti, perquè hi ha coses a la vida que mai hem fet i no

esperem ni pensem fer, però en la missió hem d'obeir humilment, amb amor, el que Déu vol de nosaltres, encara que sigui amb molta por i nervis. La inseguretats que sentia em va fer recórrer a l'oració demanant a Déu la seva ajuda i guia. Realment Déu em va ajudar i em va mostrar el seu amor assegurant com als seus deixebles : "Do not be afraid, I am always with you, dont worry what you will say, for I will send the Spirit upon you to

teach you " (No tinguis por, joestic sempre amb tu, no et preocupis del què diràs perquè l'Esperit t'ensenyarà el que has de dir). Déu mai no ens abandona allà on ens trobem fent la seva missió. Ell sempre està amb nosaltres i li estic molt agraïda per haver-me facilitat fer l'activitat amb els joves de la parròquia, tot i les meves pors.

Comparteix el regal que has rebut.

També vaig acompanyar a la Gna. Regina que tenia assaig de cants amb el cor dels joves de la parròquia, preparaven els cants de la Missa; sentia vergonya trobar-me amb ells, però després que la Gna. em va presentar vaig començar a sentir-me amb més confiança fins que la vergonya i els nervis van desaparèixer i ja vaig començar a cantar posant al servei de la missió els dons que Déu m'ha regalat. Un d'ells és que m'agrada cantar i reconec tenir bona veu, és un regal de Déu que he de posar-lo al servei de la missió.

La bona voluntat dels joves per servir Déu m'impulsa més a servir Déu en els meus germans i germanes amb generositat i bona voluntat, per a glòria de Déu.

Una altra experiència significativa.

A més de totes les experiències que he compartit anteriorment, vull compartir una altra que m'ha inspirat per el meu compromís amb Jesús en la meva resposta lliure i personal a la seva crida a seguir-lo en la vida consagrada: visitar els malalts a l'hospital especialment el pare de Gna. Joyce que dies després va morir i acompanyar-los després a l'enterrament; compartir amb les catequistes, participar en les misses de la novena, en la preparació de Nadal, recés d'Advent amb el Senyor arquebisbe Sòcrates Villegas i tots els sacerdots i religioses de l'arxidiòcesi de Lingayen-Dagupan a la que pertany la comunitat de San Carlos. El missatge que l'Arquebisbe ens va dirigir, em va motivar per fer una profunda reflexió sobre el meu seguiment a Jesús; ell deia : "Hi ha una gran necessitat de profetes... el profeta pateix pel missatge que proclama"...

També la construcció de la nostra escola en la qual vaig poder veure espurnes d'esperança del desig de Sant Francesc Coll, el nostre fundador, que volia que les germanes fossin per tot el món com brillants estrelles per il·luminar les tenebres de la ignorància.

Tota l'experiència apostòlica i comunitària a San Carlos durant tres setmanes, no ha estat qualsevol experiència, sinó una experiència viscuda en profunditat, molt significativa, perquè va ser per a mi una trobada amb Déu present en cadascuna de les germanes i en cadascuna de les persones amb les que em vaig relacionar: nens, joves, adults, gent gran. Les nostres germanes allà estan ajudant molt a la gent a veure a Déu i reconèixer-lo present en l'amor de les germanes cap a ells, i al mateix temps ells ens evangelitzen a nosaltres amb la seva senzillesa, el seu somriure, el seu afecte, la seva amistat, la seva acollida.

La missió es fa en qualsevol lloc, en qualsevol moment, en cada un de nosaltres, en cada cosa que fem, perquè Déu és present en tot i en tots els seus fills i filles. La missió és amor. Per això el que fem és fruit de l'amor de Déu en nosaltres.

La Gna. Frela Saing amb les Gnes. de la seva comunitat de Calamba City

Vull expressar la meva gratitud a la Congregació, a través de les germanes, per haver-me permès tenir aquesta meravellosa experiència de missió en la comunitat de San Carlos.

Moltíssimes gràcies Germanes.

Thank you very much.

Maraming Salamat po.

Gna. Frela C. Saing OP
Novícia. Calamba City. Llacuna, Filipines.

CELEBRACIÓ DEL DIA ESCOLAR DE LA NO-VIOLÈNCIA I LA PAU (DENIP) Escola FEDAC – Montcada MANIFEST PER LA PAU

Un altre any volem celebrar a la nostra escola el Dia Escolar de la No-violència i la Pau. Ens comprometem una vegada més a lluitar per la Pau i a educar en i per a la Pau.

Aquest any hem volgut fer referència a quatre personatges importants que han lluitat per la Pau i per un món millor que són: Teresa de Calcuta, Gandhi, Mandela i el Pare Coll.

Desitgem un món en què hi hagi PAU, on ningú no sigui discriminat per la seva classe social, religió o condició; on tothom tingui els mateixos drets i on hi hagi justícia. Per aconseguir la PAU cal lluitar perquè es respectin els Drets Humans i potenciar el diàleg i el consens per arribar a acords sempre positius.

La PAU és conèixer i valorar les diferències entre persones, independentment de la raó, pensament o sentiment. Si ens acceptem tal com som, si acceptem la diversitat i respectem els costums i les diferents cultures evitarem conflictes. Tenim clar que tots formem part del mateix món, del mateix gènere, de la mateixa raça humana, i que la falta de respecte no fa altra cosa que destruir el nostre món i la nostra humanitat.

INICI DE L' ANY VOCACIONAL ALGUNES IMÀGENS

COMUNITATS DE VIC - CASA MARE -

COMUNITAT DE BARCELONA ELISABETS

COMUNITAT DE SAN CARLOS

COMUNITAT DE MONTCADA

Any vocacional - Dominiques de l'Anunciata

AMB JESÚS, AMB TU... EL QUE ÉS NOU COMENÇA!

CADENA DE PREGÀRIA - COMUNITAT DE PINEDA DE MAR

Any vocacional, temps fort de pregària, iniciada amb la CELEBRACIÓ SOLEMNE del mes de gener. Les Germanes de la comunitat de Pineda de Mar, unides a totes les Germanes de la Congregació, hem celebrat la CADENA DE PREGÀRIA en la segona setmana de febrer, del 10 al 16.

En aquests dies especials d'oració, organitzem una hora santa davant el Santíssim, al final del dia. Ha estat una hora de pregària intensa alternant cançons, Paraula de Déu, reflexió, silenci, acció de gràcies... Es va acabar cada dia amb el cant de la SALVE i l'himne al nostre P. COLL, els nostres millors intercessors.

Dissabte es va escollir com a tema L'ANUNCIATA - EL SÍ DE MARIA i diumenge es va fer una celebració especial a

l'hora de Vespres. Durant aquesta setmana vam oferir, també, el ROSARI per les vocacions. Han estat moments, tots, d'acció de gràcies al Senyor pel DO de la nostra vocació i el de tantes Germanes amb les quals compartim el CARISMA de Sant. FRANCESC COLL. i moments també, de petició de noves vocacions per a la vida consagrada, per L'ANUNCIATA.

**"QUE MAI NO S'APAGUI
LA SEVA LLUM"**

Amb motiu de celebrar l'any vocacional, a part del que ja està establert a nivell de Congregació, el dia 24 de febrer es va realitzar a la Residència amb les noies universitàries, una activitat vocacional que va consistir en què dues persones, igualment vocacionades, expliquessin la seva experiència de com han acollit i viuen aquest do de la vocació. Les dues eren d'edat i condició molt diferent, però tenien un punt en comú "l'Anunciata". En Pol Valls, jove de 23 anys, format des de P3 fins a acabar el batxillerat a les nostres escoles de Sant Andreu, i d'Amílcar; i la nostra Gna. Teresa Reixach, que des de jove es va sentir cridada a formar part de la gran Obra del P. Coll.

En Pol, noi d'uns valors extraordinaris, té una gran inquietud per anar descobrint el misteri interior que porta dins i el sentit de la seva vida donant el seu temps als altres amb capacitat i esperit de servei, especialment amb els més vulnerables que s'hi ha trobat empès pel contacte amb les Germanes del col·legi que li han contagiat la il·lusió i

la força del Carisma del Pare Coll en el que s'hi ha sentit atret i identificat.

Va comunicar a les noies, amb la senzillesa que el caracteritza, el que fa i com viu el seu compromís cristià amb els grups de nens i monitors que acompanya en la seva formació i també la dedicació que te a l'ONG "Arc de la Solidaritat de Navarces" de la qual en forma part.

Va explicar l'experiència com a voluntari missioner a El Salvador els dos estius que hi va anar, treballant al nostre col·legi amb les Germanes i visitant famílies. La seva estada i relació amb la gent salvadorenya, va reafirmar i enfortir la seva vocació com a jove cristià estimant i servint generosament a tothom. "Sóc un foc que m'han encès, deia, i ara sóc jo qui té el deure i el compromís d'encendre altres focs, per a compensar i agrair tot el bé que he rebut gratuïtament.

La Gna. Teresa, amb la seva riquesa humana i espiritual, va explicar el procés de la seva vocació i la vivència tan rica dels 27 anys con a missionera a l'Àfrica. La seva vida plena d'experiències viscudes a Rwanda, Costa de Marfil i Benin, va fer que despertés en la majoria de les noies, l'interès per seguir parlant del tema en el menjador, passadissos...

Gna. Teresa Reixach

El testimoni d'amor i entrega d'en Pol i de la Gna. Teresa, han impactat i deixat empremta a les nostres residents.

Gna. M. Rosa Masramon

PASTORAL VOCACIONAL A VIETNAM

Els dies del 26 al 28 de gener les Gnes. Cristine i Lan, acompanyades pel Sr. Anh Tuan i el Gmà. Lap (religiós de la Congregació Servants of the Paraclete) Van visitar algunes Parròquies de les Diòcesi de Xuân Lộc, província de Đồng Nai, i la diòcesi de Đà Lạt, província de Bao Lộc.

L'objectiu principal era dar a conèixer la Congregació als sacerdots i promotors vocacionals de cadascuna d'aquestes zones; també van fer alguna trobada amb un grup de noies

Del 2 al 9 de febrer totes les germanes de la Comunitat acompanyades de la Gna. M. Natividad Martínez van visitar la província de Nghe-An, i van participar en el Campament Vocacional de la diòcesi de Nghe-An invidades pel Bisbe Monsenyor Phaolo Nguyễn Văn Bình, OP. Es calcula que hi eren presents uns 16.000 joves catòlics. Algunes noies es van interessar per conèixer-nos.

També vam aprofitar el viatge per a visitar alguns sacerdots de la zona, que coneixien les nostres germanes vietnamites.

EL SR. BISBE SALUDANT LA GERMANA NATI

Les Gnes. en la celebració

Una panoràmica de la concentració

El Sr. Bisbe amb els concelebrants en l'Eucaristia de clausura del Campament.

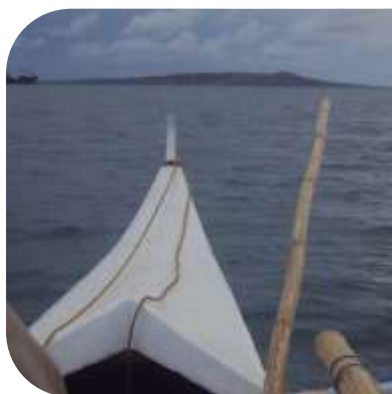

MANOS EXTENDIDAS A LOS MORADORES DE LA ISLA MANICANI

El barrio Buenavista, esta situado en la isla de Manicani, pertenece al pueblo llamado Guiuan, de la provincia de Samar, donde el tifón "Haiyan" o "Yolanda" por donde pasó primero, unos minutos antes de pasar por Tacloban. Este es el primer pueblo que experimentó la devastación del tifón y las consecuencias más fuertes.

Algunas hermanas de las comunidades de las Dominicas de la Anunciata en Filipinas, fuimos a ver la situación de la gente de esta isla. Desde Manila viajamos hora y media en avión a la ciudad de Tacloban, después 4 horas en coche hasta Guiuan. Desde aquí 45 minutos en un barquito de pescadores, con motor, el único que hay en el barrio.

Las Hermanas Sagrario, Ela, Gley y Mary Ann con los abuelos y primas de la postulante Fatima, que viven en esta zona.

La isla está totalmente destruida: las casas, arboles caídos, gente que viven en tiendas, la iglesia sin techo, las escuelas irreconocibles. Dos días después del tifón, la gente esperaba ayuda pero no llegó. Al poco tiempo llegaron los primeros auxilios; después de dos meses ya casi no les llega nada.

La Hna. Sagrario Llorente, junto con la Hna. Mary Ann recorriendo algunas de las zonas más afectadas por el tifón "Yolanda". Por todos lados se observa la destrucción y la desolación que ha provocado

La Hna. Sagrario contempla los efectos del tifón Haiyan en la Catedral de la ciudad de Palo.

Las hermanas, estamos tratando de responder a esta situación. En este momento están en el proceso de llevar ayuda en forma de:

- Alimentación, aseo y higiene
- Reparación de algunas casas
- Reparación del tejado de la iglesia y la cocina de la parroquia
- Material escolar y otros
- Barquitos: 50 barquitos con motor
- Redes y accesorios
- Herramientas para la creación de huertos comunitarios: Semillas de verduras y frutas; palas, azadas, etc.

Las Hermanas preparando sacos de comida y otros materiales para llevar a la isla de Manicani

Agrademos profundamente la ayuda, la generosidad, la solidaridad que tantas personas han demostrado, colaborando con nuestras comunidades, para que los que han sufrido las consecuencias devastadoras del tifón "Yolanda" se vayan recuperando y puedan vivir con nueva esperanza.

Las Hermanas Dominicas en Filipinas.

FRAGMENTO DE UNA CARTA ENVIADA POR LA HNA. SAGRARIO LLORENTE EN LA QUE RELATA SU IMPRESIÓN AL VISITAR ALGUNAS DE LAS ZONAS DE FILIPINAS AFECTADAS POR EL TIFÓN

Querida Hna. Mª Isabel: Ayer por la noche llegamos de Tacloban y más concretamente del barrio Buenavista, Isla de Manicani, Provincia de Guiuan, EASTERN SAMAR.

Es una zona completamente abandonada, creo que no de las manos de Dios pero sí de las de los hombres. DSI, a través de la Hna. Cecil Espenilla (Siena) representante de Justicia y Paz en Filipinas, fueron allí (en el lugar no nos dijeron nada de su presencia) pero que habían descartado ese lugar por las dificultades para trasladarse allí.

Primero hay que coger un avión desde Manila a Tacloban (1:30 horas), un coche desde Tacloban a Guiuan (4 horas de viaje) después un barquito de pescadores, para que te hagas una idea, sentadas Hna. Ela y yo en una tablita donde parte de nuestros cuerpos salían del lugar, porque entre los dos, eran más anchos que el barquito. Son 45 minutos para pasar a la isla, no nos mojamos porque para ir el mar estaba tranquilo, no así para volver; nos recogió un tío de Fátima con la única barquita que tiene ese barangay, lo mismo al volver. El mismo recorrido.

Hemos optado por ayudar a ese lugar, creo que el P. Coll hubiese hecho lo mismo. Por todas partes desolación, vino a mi mente el párrafo del Profeta Jeremías 14, 17-21, en el que narra la desolación sufrida por el pueblo de Israel y que se hace presente hoy en lugares concretos. El Párroco, que es alumno de un compañero mío de clase en UST (Universidad Santo Tomás), Oscar Florendo y ahora es el rector del seminario de Palo, nos recibió muy bien. Pasamos por allí y se puso muy contento de vernos

¿Por qué hemos escogido este lugar? Por ser el más abandonado, del que nadie se acuerda. En Tacloban, en Guiuan etc. Hemos visto grandes camiones de ayuda internacional, ONU, Cruz Roja etc. cargados de comida y otras cosas; allí no llega nada. En la escuela, en un espacio de 40 m², están todos los niveles, desde párvulos hasta sexto, divididos por sacos. Inimaginable. Si después de cubrir los gastos de los proyectos, nos sobra dinero, compraremos algo de material escolar.

Hna. Glecly se ha encargado de hacer el presupuesto, inmediatamente que lo tenga te lo enviaré. El plan es comprar las redes. Como te iba diciendo hemos pensado concentrar la ayuda en ese lugar., "donde Dios dio el último grito". Hablamos con el

Párroco nos dijo que lo más necesario era proporcionarles útiles para que puedan pescar. Glecya ya ha hecho las averiguaciones para encontrar el material, las redes y los complementos para ponerlas en marcha. Otro de los proyectos es comprar 5 barquitas para los 10 Barangays y formar con ello una cooperativa para ayuda de todos (cada barquita vale unos 30.000 pesos, unos 500 euros) Otro es ayudar a la reconstrucción del tejado de la Iglesia, para la gente de allí es lo más importante. Estuvieron poniendo toldos para poder celebrar las Misas de Aguinaldo, también la cocina del párroco que parece una pocilga y allí vive ahora, porque la tienda la tiene para los sacristanes, si sobra algo compraremos material escolar para los niños/as, lo tienen todo estropeado. El párroco nos dijo que la ayuda a construir las escuelas es deber del gobierno, pero como es un lugar del que no pueden sacar mucho...

Para mí ha sido un momento de meditación y me he preguntado si el cielo será para todos igual. Tantas personas sufriendo, ahora lo prioritario es la comida, la inseguridad hace que no piensen en la vivienda; de momento tienen algunas tiendas enviadas por Naciones Unidas (la mayor cantidad) Canadá, USA. Verdaderamente se ve la solidaridad del mundo. Es de admirar lo que dicen o expresan: **el daño ha sido muy grande pero nuestra fe en Dios es mayor.**

Ya os iremos dando noticias concretas de los proyectos. Uno de los gastos grandes será el transporte de los materiales habrá que alquilar un camión y llevarlo por barco hasta Guiuan; pero para esto, a lo mejor ya podremos usar las barquitas y poco a poco llevarlo a la Isla.

Justamente hoy, cuando estaba escribiéndote, he recibido la carta semanal que el Obispo de Oviedo escribe y quizá porque el Espíritu estaba un poco más preparado me ha hecho pensar decía: "Muchas veces ante catástrofes naturales u otros desastres, nos preguntamos ¿dónde está Dios? Y la respuesta es tan sencilla como comprometida: EN NUESTRAS MANOS, en nuestra mirada, en nuestra caridad, en nuestra solidaridad. Dios se vale de nuestra pequeñez para hacer obras muy grandes, lo mismo que sucedió en la multiplicación de los panes y los peces que saciaron a aquella multitud. Jesús hizo el milagro pero a partir de lo que le presentaron los discípulos, lo que tenía aquel chaval. El hacerse cercano es la máxima expresión del amor de Dios. GRACIAS en nombre de Manicani, Eastern Samar, a la Congregación a la Provincia y a todas las personas que están contribuyendo a que Dios se haga presente con su amor, a través de la SOLIDARIDAD. Lo usaremos lo mejor que podamos en bien de aquellas personas.

Una vez más MUCHÍSIMAS GRACIAS Y UN FUERTE ABRAZO. H. Sagrario

Emotiva experiència de missió

Un equip de Germanes de les tres comunitats a les Filipines, hem dut a terme una Missió extraordinària. Una visita activa a les terres devastades pel furios tifó Yolanda.

Abans de realitzar aquesta missió solidària, els dies 4 i 5 de febrer, les Germanes Sagrario, Glecy, Ela i Mary Ann, van recórrer les zones afectades, per tal d'inspeccionar i veure la població més necessitada. Recorreguts els diferents llocs, van determinar que la nostra cooperació fora per l'illa de Manicani, petita illa on és difícil que els seus habitants rebin suport.

El dia vint de febrer, de matinada, les Germanes Ela, Isabel, Angèle i Tram, vam emprendre la marxa i prendre vol a l'aeroport de Manila. Dos dies abans, ens havien precedit les Germanes Glecy, Maribel i Regina, coneixedores de les illes i de la llengua visaya, i així començar l'operació i l'arribada dels enviaments que havíem preparat a Cubao. Acció dirigida per Gna. Glecy, amb una organització excel·lent.

Vàrem seguir el següent itinerari: Manila, Tacloban, Borongan, Guiuan, a l'est de Samar, i Barangay Buenavista, Manicani Island.

A l'aeroport de Tacloban, totalment destruït, ens esperaven les Gnes. que ja havien arribat, i un àngel de la guarda, anomenat Gualdi, germà de la Gna. Glecy, que

ens va acompanyar en el seu cotxe a Borongan, on ens esperava Monsenyor Crispín Vázquez, Bisbe de tota aquesta Diòcesi. La seva acollida va ser càlida, un veritable Pastor que té cura de les ànimes del seu ramat. Un home amable, dialogant, servicial, manifestant una gran actitud d'agraïment pel nostre interès i capacitat

d'ajuda a la seva gent. Ens va esperar perquè dinéssim amb ell, van ser moments de gran germanor.

Finalitzada la visita amb el Senyor Bisbe, nosaltres vam continuar el viatge fins Guiuan.

Durant el trajecte vam poder contemplar per on passàvem un panorama desolador. Pèssim estat de les carreteres, moltes cases i grans edificis arrasats, la catedral de Palos, totalment destruïda. Sembla mentida que grans construccions amb parets de ciment armat i amb ferros, hagin pogut ser enderrocades per la força del tifó.

També observàrem un paisatge trist, muntanyes de gran bellesa per la seva frondosa vegetació, amb cocoters alts i bonics, ara tot arrasat i els cocoters, a terra malgrat les seves fortes arrels.

Vam rebre un gran impacte quan vam passar a prop d'un cementiri amb les tombes a l'aire lliure, lloses aixecades, doblegades, semblava un veritable saqueig, fins i tot es veien alguns esquelets humans.

I arribàrem a Guiuan, sempre amb l'àngel de la Guarda, Gualdi, que ens va acompanyar amb el seu cotxe fins a aquesta població. Un llarg recorregut, a través del qual, vam poder tenir una experiència viva del que ha passat fins ara que hem posat els peus a Guiuan

Creiem que la descripció sempre quedarà curta per reflectir la realitat viscuda i visionada.

Ens acomiadàrem de Gualdi i un vaixell ens va traslladar al destí que havíem triat, el Barangay Buenavista, Manicani Island, on ha estat distribuïda la nostra ajuda. En aquest Barangay viu la família de la nostra postulant Fatima, a qui vam visitar i els vam donar la nostra ajuda. Van estar molt agraïts i molt emocionats.

Quan vam desembarcar a Manicani, l'impacte encara es va fer més gran, el Barangay Buenavista, es pot dir que en la seva totalitat ha estat destruït, arrasat per la terrible força del tifó. No ha quedat ni una sola casa, ni les escoles, ni l'Església ..., una visió i situació apocalíptica.

Ens allotjàrem a casa del sacerdot, el Pare Denis de León, que va tenir una alegria immensa en rebre'ns i poder compartir aquesta experiència tan dramàtica, tot i haver passat ja un temps des que el tifó va assolar el territori. Va trobar en nosaltres un gran suport davant de tanta desgràcia. El Pare Denis és una persona jove, dinàmica i profundament lliurat en bé dels més necessitats; un home ple de bon humor, però necessita la nostra pregària per reforçar el seu esperit.

La casa del pare Denis, és d'una estructura provisional de fusta, amb un mínim indispensable; necessita una casa adequada que, donades les circumstàncies, trigarà temps poder construir-la.

Trobem l'església derruïda, inclosa la torre; és digne de ressaltar que el requadre de l'altar major, on hi ha un preciós sant Crist a la Creu, no va ser danyat. És un veritable miracle.

Totes les persones del Barangay Buenavista, viuen en tendes de campanya gràcies a l'ajuda humanitària de diferents organismes, com Creu Roja, Càritas Internacional, Nacions Unides etc.. Alguns ja han començat a reconstruir els seus habitatges.

El Pare Denis té al seu càrrec 10 Barangays, quatre a Nanicani i la resta en diferents illes. Encara que nosaltres no les coneixem, expliquen que es dona la mateixa situació de destrucció en totes.

El diumenge vam compartir la celebració de la Santa Missa amb moltes de les famílies del Barangay.

Acabada la celebració de la santa Missa, el Pare Denis i Gna. Glecly, els van donar l'orientació de com repartirien l'ajuda i la manera de com es faria la distribució.

La nostra aportació per a cadascuna de les aproximadament 200 famílies del Barangay Buenavista va consistir en:

- Una bossa d'aliments: arròs, pasta, cafè, llaunes de conserves...
- Una altra bossa amb tot el necessari per la seva neteja personal.
- Llavors de verdures per sembrar.
- Estris de conreu: un pic, aixada i una pala.
- Xarxes per pescar, amb els seus accessoris corresponents.
- Plaques metàl·liques, en forma de teules, per a la reconstrucció del sostre de l'Església.
- Cent mil pesos per la mà d'obra en la reconstrucció de l'Església.
- Bolígrafs, llapis, quaderns, per als alumnes de les escoles Elementary School i High School.

La gent viu actualment del que pot pescar al mar. En el Barangay no existeix, ni comerços, ni botigues de queviures, si necessiten comprar alguna cosa han de prendre un vaixell i anar a Guiuan.

La resta del matí del diumenge el vam dedicar a recórrer l'illa per visitar les famílies. Les escoltem, ens van explicar com s'havien salvat, com havien viscut aquells moments tan forts; l'impacte que havien rebut, estremidor. Alguna persona ens narrava com s'agafaven als sants per salvar-se. Es veu que la fe en el Senyor, sempre salva. El trauma que ha quedat a dins trigarà temps a sortir-ne.

La tarda del diumenge, la vam fer servir per a preparar la distribució del que havíem de lliurar, per seccions, segons anàvem rebent les coses que eren transportades lentament en barquetes i estructures flotants mol elementals, com es pot apreciar a la fotografia. La gent ens va ajudar molt a apropar-les des de la mar a l'Església, on es repartirien.

El Consell Pastoral del P. Denis, va col·laborar sense parar des del desembarcament, amb una atenció grandiosa en tot. Van preparar una llista de totes les famílies del Barangay per saber a qui se'ls lliurava l'ajuda.

Dilluns, dia 20, la jornada la vam començar amb la celebració de la Missa, les famílies es van fer presents. Un cop preparats els packs per distribuir-los, va començar l'acció.

Després de dinar, es van repartir els aliments, les bosses de neteja, algunes xarxes de pescar i els materials escolars. La resta va quedar a càrrec del P. Denis i del seu Consell Pastoral. Les Germanes havíem de marxar a les cinc de la tarda.

Algunes Germanes lliuren l'ajuda humanitària a un membre de cada família del Barangay i a nois i noies de Educació secundària.

La trobada final amb les famílies va ser emocionant, no podeu imaginar el sentiment que manifestaven en el seu cor i amb llàgrimes als ulls. L'agraïment del P. Denis, tampoc es pot descriure amb paraules.

Les exhortacions finals de Gna. Glecy a les famílies va ser extraordinari, totes les persones dempeus dient adéu, eren constants les seves manifestacions i emocions. Amb aquestes paraules en espanyol deien, que VUELVAN!!!. Cadascuna de les Germanes els vam oferir unes sentides paraules de comiat.

No volem oblidar els nens i nenes del carrer que s'acostaven cap a nosaltres i també conversàrem amb ells; una gran alegria, un sentiment que portem dins les que ens hem dedicat tota la nostra vida a l'educació, i les que es preparen per a això i també el duen en el seu cor, com la Gna.

Regina, que al juny començarà la tasca educativa a la nova escola de San Carlos.

Finalment, les Germanes, deixant amb nostàlgia totes aquestes persones que necessiten tant de consol, embarcàrem vers a Guiuan y Tacloban. De nou, en aquesta ciutat ens esperava Gualdi que ens va portar amb el seu camió, una altra nova experiència, a l'aeroport on vam emprendre el vol de retorn a Manila.

Donem immenses gràcies a Déu per haver pogut compartit una experiència tan dura amb la gent del Barangay Buenavista. Li demanem que segueixi manifestant el seu amor i misericòrdia amb les persones d'aquestes zones afectades pel tifó Yolanda.

Com diu el salm 102, " El Senyor és compassiu i benigne ".

Que a imitació dels nostres pares Sant Domènec i Sant Francesc Coll, seguim il·luminant amb força, i que la nostra llum s'estengui i mai s'apagui.

Gna. Isabel Martínez
Filipines

Logo commemoratiu realitzat per l'alumna Judit López

CELEBRACIÓ DEL 125 ANIVERSARI DE LES DOMINIQUE DE L'ANUNCIATA A PINEDA DE MAR

Va ser un 8 de setembre de 1889 quan cinc germanes van arribar a aquesta població de Pineda de Mar, la seva missió, segons expliquen les cròniques era "dur a terme obres de misericòrdia i d'una manera especial l'ensenyament de les nenes". Des d'aquesta feliç data fins avui han passat per aquest col·legi Mare de Déu del Roser moltes germanes i professors, que han dedicat la seva vida a l'educació integral de milers d'alumnes seguint el carisma del nostre fundador Sant Francesc Coll i Guitart.

Durant aquest llarg període la nostra escola ha estat una excel·lent alternativa inspirada en una concepció cristiana de l'home, de la vida i del món, proposant un model d'educació que afavoreix el desenvolupament harmònic dels alumnes. El nostre centre educatiu està obert a tothom, acceptant la diversitat com a valor que enriqueix a la persona.

Es van iniciar els actes del 125 aniversari amb una solemne Eucaristia, celebrada pel nostre rector Mn. Josep Casellas, amb la participació de la Coral Infantil i Juvenil de la parròquia.

En aquesta celebració vam estar acompanyats per les nostres germanes M. Isabel Andrés, Priora provincial, Virtudes Cruz, Secretària provincial i Montserrat Font, Ecònoma provincial i presidenta del Patronat de la Fundació Educativa FEDAC. També hi van assistir: l'Excm. Alcalde Xavier Amor i la seva dona, representants polítics de la població, expresidents de l'associació de pares, ex professores, antics alumnes i una gran participació de la comunitat parroquial.

Mn. Josep Casellas

Diferents moments de l'Eucaristia

Finalitzada la celebració de l'Eucaristia es va convidar a un aperitiu al pati de l'església, on vam compartir moments d'amistat i records joiosos. Els assistents van manifestar agraïment i afecte a les germanes i mestres.

Durant aquest any es realitzaran altres actes de trobada i celebració que han estat preparats per una comissió formada per membres dels diferents estaments del col·legi.

ALGUNES MESTRES DE L'ESCOLA I GERMANES ASSISTENTS A L'ACTE INAUGURAL DE LA COMMEMORACIÓ DELS 125è ANIVERSARI DE L'ARRIBADA DE LES GERMANES DOMINQUES DE L'ANUNCIATA A LA POBLACIÓ DE PINEDA DE MAR

El 18 de maig de 2014 es celebrarà una Eucarística d'Acció de Gràcies presidida pel Excm. i Rvdm. Sr Francesc Pardo i Artigas, Bisbe de la nostra Diòcesi de Girona. A continuació, tindrà lloc la inauguració d'una exposició de treballs i fotografies d'aquests 125 anys i acabarem amb un dinar de germanor.

El 27 de setembre de 2014 ens trobarem ex alumnes i ex professors amb els actuals al pati de l'escola per compartir un berenar i recordar anècdotes passades i recents. Finalitzarem els actes el 18 de desembre amb un concert de nades, realitzat pels alumnes de l'escola.

Estem molt contents i il·lusionats de poder celebrar aquests actes commemoratius i sobretot celebrar que les Germanes hagin pogut realitzar una tasca tan prolongada i eficaç al servei de la formació humana i evangèlica dels nens i joves de la població de Pineda de Mar : "125 anys Fent Escola", amb una mirada esperançada cap al futur.

INTRODUCCIÓ A L'EUCARISTIA

Siguem Benvinguts a aquesta Eucaristia, celebració "d'acció de gràcies" en el dia del Senyor. Amb ella, inaugurem els actes commemoratius del 125è aniversari de la presència de les Germanes Dominiques de l'Anunciata a la població de Pineda de Mar.

La història ens porta a la segona meitat del segle XIX quan el dominic, ara Sant

Francesc Coll i Guitart, evangelitzava Catalunya recorreguem poblacions grans i petites en las que va descobrir una gran manca de fe en tota la societat, i en els infants i joves la falta de cultura i formació religiosa per la carència d'escoles.

Convençut de que *"L'Educació és una de les obres de gran caritat i de major transcendència per al bé de les famílies i de la societat sencera"*, va fundar en 1856, a la ciutat de Vic, la Congregació de les Dominiques de l'Anunciata amb aquesta finalitat. En poc temps es van crear per tota la geografia catalana escoles del P. Coll i el 8 de setembre de 1889 es fundà l'escola en la nostra localitat.

Milers d'alumnes han passat per les seves aules recollint la llavor que dia rere dia s'hi anava espargint. Estem orgullosos d'haver contribuït, amb les famílies, a la seva educació i creixement humà.

I si com dèiem al començament, aquest acte és moment d'acció de gràcies, avui dediquem un record especial a la gran figura de Sant Francesc Coll. La seva vida va ser una melodia de tendresa, amor i generositat.

A totes les germanes, professors i personal d'administració i serveis que al llarg d'aquest 125 anys han estat els protagonistes directes de la tasca educativa.

No podem oblidar a tantes i tantes famílies que ens han confiat els seus fills i han contribuït amb el seu suport al funcionament del nostre centre.

Als alumnes i ex alumnes que s'han beneficiat de l'educació de l'escola Mare de Déu del Roser.

A la Parròquia i a tots els amics i simpatitzant que ens recolzeu amb la vostra amistat i presència.

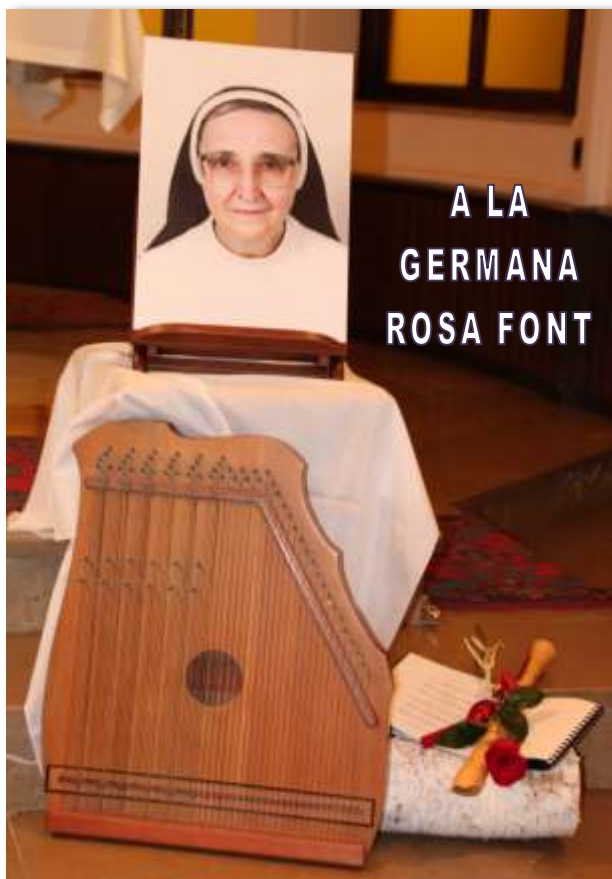
Que la Mare de Déu del Roser, la nostra patrona, ens acompanyi sempre en la missió que se'ns ha confiat, per tal d'impulsar des de l'activitat educativa les prioritats assumides en bé dels educands amb convicció ferma de que contribuirem a reafirmar la nostra identitat per oferir a les noves generacions un servei educatiu evangelitzador de qualitat.

I que Sant Francesc Coll ens continuï beneint!

Pineda de Mar, 26 de gener de 2014.

Gna. M. Isabel Andrés
Piora provincial

Girona, 11 de gener de 2014.

Vull començar aquest any 2014, escrivint unes ratlles per retre un homenatge i un reconeixement a la Gna. Rosa Font i Fuster, de la qual en vaig estar deixeble durant tota la meva escolaritat al P. Coll de Vic.

Hi ha persones que se't creuen en la vida deixant-hi una empremta inesborrable. Algunes marxen d'hora, massa d'hora... però malgrat tot, la seva força, el seu talent o senzillament la fascinació que et causen les converteix en una mica teves.

La seva pèrdua no pot passar desapercibuda en el camp de la pedagogia musical ni tampoc deixar

d'esmentar els seus valuosos treballs que segueixen essent totalment vigents a l'escola del S. XXI: innovadora i precursora quant a didàctica de la música i creadora d'una bibliografia molt ben fonamentada i carregada d'idees, recursos i experiències.

Sempre se n'aprèn de professionals com ella: bon gust per la música, un treball incansable, un gest elegant en la direcció interpretativa, una mirada dolça, però alhora viva, incisiva i rigorosa en el seu mestratge i sobretot generosa en la seva actitud de vida.

A manera de fermall, voldria apuntar una de les premisses que sempre va defensar i que ens ha deixat en la seva trajectòria pedagògica musical: *el gran valor educatiu i formatiu de la música en l'educació integral de l'alumne/a*, que cal seguir defensant, altrament no aconseguirem vèncer els apriorismes que encara planen sobre l'ensenyament de la música.

Romandrà per sempre en la meua memòria la "Gna. Font", tal i com l'anomenàvem les seves alumnes del P. Coll de Vic.

Enriqueta Barniol i Terricabras

Professora de música al centre FEDAC Pont-Major de Girona

Professora de Didàctica de la Música a la Universitat "Rovira i Virgili" de Tarragona

Col·legi PARE COLL - Girona

HOMENATGE A LA GNA. ROSA FONT

El passat 30 de gener, amb motiu del Dia de la Pau i la No-violència, la nostra escola va retre un senzill i sentit homenatge a la Gna. Rosa Font, Dominica de l'Anunciata, que havia ornat a la Casa del Pare el 10 de desembre del 2013 a l'edat de 82 anys.

Tan bon punt vam saber del traspàs de la Gna. Font, l'Equip de Pastoral va anar recollint informació i material gràfic sobre la seva vida i la seva tasca, centrada sobretot en la formació integral dels seus alumnes a través de la música i la transmissió dels valors evangèlics.

Per organitzar la informació vam poder comptar amb la col·laboració de les germanes de la comunitat de Sant Narcís, que havien tingut l'ocasió de conèixer bé la germana i de compartir amb ella la vocació educativa. Dies abans de la jornada de la Pau, un grup d'alumnes voluntaris es van reunir amb una de les germanes de la comunitat, que havia estat destinada amb la Gna. Font a Vic. Ella els va poder transmetre de primera mà el tarannà, el virtuosisme musical i l'esperit missioner que, amb tanta dedicació i amor, havia desenvolupat la Gna. Font.

En la seva xerrada amb la germana, els alumnes responsables de preparar el material van poder copsar els trets essencials del caràcter de la Gna. Font. Així van conèixer més a prop una dona dinàmica, jove, entusiasta, entregada, espiritual, alegre, caritativa i amb un caràcter molt obert, que s'havia dedicat de ple a l'estudi i l'ensenyament de la música. Van poder conèixer la seva entrega als altres i sobretot als més pobres, ja que dedicà la seva vida a ajudar-los i educar-los a través de la música, especialment durant els 22 anys que va estar-se al Brasil. També van descobrir que la germana Font era una reconeguda sardanista. I així vam tenir ocasió de fer difusió de la seva "Sardana de Gombrèn", dedicada al poble que va veure néixer el nostre fundador, el Pare Coll.

Amb la transmissió d'aquestes vivències i el material que se'ls va proporcionar, aquest grup d'alumnes de 3r i 4t d'ESO va elaborar dos PowerPoint, un destinat als alumnes d'educació primària i un altre per als alumnes de l'ESO. Arribat el dia de la Pau, aquests dos PowerPoint es van passar a totes les classes (a partir del cicle mitjà) i van ser comentats amb molt d'encert pels propis alumnes que els havien elaborat.

A la tarda del mateix dia 30 de gener tots els alumnes de l'escola (des de P-3 fins a 4t d'ESO) es van trobar al pati de l'escola on, per cicles, van interpretar diferents peces musicals que expressaven la necessitat de pau i bona convivència entre les persones.

Al final, tots plegats vam cantar l'**Himne del Pare Coll** que la Gna. Font va compondre el 1979 amb motiu de la beatificació de Francesc Coll i Guitart, una peça musical que, des d'aleshores, ens ha acompanyat sempre en totes les celebracions de l'escola.

PAU

P
A
U

Perquè no, Resar?

Recentment, he assistit a una conferència-taller sobre la resolució de conflictes. El ponent ha ofert una eina concreta per gestionar els conflictes de la vida quotidiana. A grans trets consisteix en establir una seqüència piramidal d'accions. En primer lloc, ens parla de la percepció de lesió i de com relativitzant i rebaixant aquesta percepció, s'eliminen una part important dels conflictes més habituals. En segon lloc, s'ha de fugir de les posicions inflexibles, de manera que sigui possible empatitzar. A continuació, hem de considerar els interessos de cada part i finalment procurar els recursos necessaris per satisfer ambdues.

En línies generals, es tracta d'una eina vàlida i recurrent, ja que és àmpliament comprensible, però difícilment aplicable. Es podria englobar dins les tècniques que anomeno externa - superficials. Aquest tipus de tècniques ofereixen solucions de fora cap a dins, molt d'acord amb les postures actuals d'economitzar esforços per obtenir beneficis ràpids, que imperen en la nostra societat actual. Alguns exemples clars de solucions externa-superficials són les píndoles per aprimar, les cremes meravelloses que eliminen tot tipus d'imperficcions, les liposuccions, els massatges i tractaments farmacològics per rehabilitar lesions produïdes pel sedentarisme, etc. Totes elles comparteixen atributs com: l'aplicació de fora cap a dins, la superficialitat, l'absència d'esforç personal, els resultats ràpids i la no contemplació de les possibles contraindicacions. En aquest cas, és fàcil trobar les solucions contràries, les que parteixen de dins cap a fora: una dieta equilibrada, exercici físic i hidratació...

En l'àmbit emocional passa una mica el mateix i a vegades també recorrem a solucions externa-superficials de resultats ràpids. El primer punt de la tècnica proposada pel ponent de la conferència sobre resolució de conflictes, parla de rebaixar la percepció de lesió, és a dir, diferenciar entre el rellevant i el relatiu, de manera que el nombre d'esdeveniments que percebem com a conflictius siguin mínims. Això que el ponent presenta com senzill, és el que considero més complex de tot el procés, ja que per gestionar amb expectatives d'èxit, cal realitzar un treball emocional que part de dins cap a fora. Aquest treball és personal i íntim i pren com a principal recurs la reflexió conscient. La dificultat d'aquesta tècnica no rau en la seva complexitat sinó en la mateixa implicació de qui la desenvolupa:

ningú la pot fer per tu, no hi ha fórmules ràpides o magistrals i requereix esforç personal i perseverança, tots aquests són atributs de les solucions que parteixen de dins a fora.

Analitzant alguns dels passos que es poden desenvolupar a l'hora de reflexionar de manera conscient, observo que les tècniques utilitzades es poden englobar en les denominades tècniques de relaxació o reflexió: respiració conscient, meditació, afirmacions, visualització, etc. Tots aquests termes, àmpliament coneguts i actuals, tenen un paral·lelisme important amb una tècnica ancestral i en molts cercles obsoleta: resar.

En primer lloc es pot considerar que les tècniques pròpies de la reflexió o la relaxació tenen en comú amb l'acte de resar un espai físic lliure de tensions, on és possible asserenar-se i assolir un estat d'ànim que convida a la reflexió.

En l'intent humil, d'analitzar alguns dels components bàsics que intervenen en l'acte de resar,

sense cap ànim d'exhaustivitat, s'observen conceptes rellevants com: la reflexió sobre actes propis i esdeveniments succeïts en la vida, demanar perdó pels errors comesos, donar gràcies i finalment desitjar o demanar el bé propi i aliè de manera bondadosa.

Si traslладem cada un d'aquests components als conceptes més moderns exposats anteriorment i relacionats amb les tècniques de relaxació, observem que la reflexió que es realitza durant l'acte de resar és molt similar a la que es realitza durant la respiració conscient. Mitjançant aquesta tècnica, ets capaç de crear un clima intern de reflexió positiva que et permet repassar les teves pròpies vivències i d'aquesta manera detectar formes de millora i d'auto coneixement. A vegades la reflexió, realitzada durant el rés, es pot verbalitzar, de manera que aquest exercici ajuda a ordenar les idees en la ment i posa nom a aspectes abstractes del pensament.

El procés de millora en què desemboca la reflexió, duta a terme mitjançant la respiració conscient, la identifico amb el "demanar perdó" del rés. Quan demanes perdó examines quins són els possibles errors comesos, aprofundeixes en aquells actes i conductes negatives o millorables,

reconeixes errors propis i això estimula la creació de possibilitats de progrés i desenvolupament personal, així com l'aprenentatge de noves estratègies per gestionar situacions estressants o conflictives en un futur.

Donar gràcies és un altre dels components del rés que podem identificar amb la pràctica de la meditació que es focalitza en fugir de la queixa sistemàtica i la tècnica de les afirmacions positives. Aquesta tècnica t'ajuda a valorar tot allò que tens, material o immaterial i que sovint passa desapercebut per la inclinació a allotjar-se a la queixa constant sobre diferents aspectes de la vida. Donar gràcies suposa un exercici de reflexió sobre tot el que és positiu i que tots posseïm. Significa desprendre del vici de queixar-se de manera reiterada. Les afirmacions, per la seva banda, ens ajuden a millorar l'autoestima quan som capaços de prendre consciència de la nostra vàlua personal.

Demandar el bé, en l'acte de resar, significa desitjar per a un mateix o els altres coses positives o bondadoses per a un futur pròxim. En el meu particular paral·lelisme ho identifico amb la tècnica de la visualització. Aquesta tècnica et permet visualitzar en forma d'imatges mentals situacions desitjades, que et predisposen de manera voluntària a una obertura

mental positiva, augmentant considerablement les possibilitats de materialitzar-se en una realitat objectiva. La consecució de metes en aquest sentit s'associa erròniament a la sort.

Aquest treball personal de dins cap enfora permet canviar tot el teu món exterior. Si el teu estat interior es troba en equilibri i harmonia, tot el teu entorn queda subjecte a aquesta visió particular de la vida, de manera que els esdeveniments externs són processats positivament i els errors o conflictes s'associen a processos necessaris de millora intrapersonal.

Moltes vegades busquem fórmules màgiques o tècniques sofisticades per solucionar els nostres problemes, i desafortunadament a vegades recorrem a les solucions externa-superficials per trobar respostes ràpides que alleugereixin la nostra consciència o ens proporcionin una mica d'alè. Potser cal apartar l'arbre per poder veure el bosc, perquè no, resar?

Lita Rodríguez
Educatrice de Puig d'Olena

HH. DOMINICAS DE LA ANUNCIATA
C/ La Granja, 5
28003 MADRID

Tel. 915 334 512
Fax 915 350 230

MEMORIAS DE UN LARGO VIAJE A ORIENTE

Cuando La H. Mª Isabel Andrés, priora Provincial de la Provincia S. Raimundo de Peñafort, me propuso la conveniencia de que fuera a Vietnam para presentar la Congregación y pedir permiso para la erección canónica de la comunidad a la autoridad competente de la Diócesis de Ho Chi Minh, lo acepté con mucho gusto.

Enseguida se me ocurrió que como empezábamos el Año Vocacional, podía aprovechar para acercarme a Indonesia e inaugurar allí este año del que personalmente tengo mucha esperanza. Por supuesto que a la H. Isabel le pareció bien la idea y también que me acompañara la única hermana indonesia que tenemos, H. Tresia. Nuestro itinerario estaba trazado: Vietnam, Indonesia, Filipinas, Vietnam. Y los billetes listos para partir terminada la visita a las comunidades de África.

El 12 de diciembre, fiesta de Nuestra Sra. de Guadalupe, tomaba el avión hacia Katar y tras ocho horas de espera en Doha lo tomaba hacia Ho Chi Minh, Vietnam del sur.

En el aeropuerto me esperaban las hermanas Ciri y Cristine y en casa, las hermanas Maria, La y las cuatro aspirantes que me recibieron con sus bailes tradicionales y su expresiva alegría.

Siguió un día de descanso y en los días sucesivos visitamos las comunidades de Padres y Hermanas Dominicas Misioneras de Santo Domingo y a las del Rosario de Lang Son, nuestras vecinas. Éstas nos invitaron a la presentación de Navidad que tenían en la comunidad y a comer el día de Navidad. Unos días antes el propietario de nuestra casa nos llevó a una presentación navideña que tenía lugar en el Seminario. Un banquete de música, gestos bellísimos y colorido de gran finura y una concurrida asistencia; todo al aire libre dentro del recinto.

El día de Navidad por la noche tuvimos la fiesta en grande en la comunidad con la graciosa participación de todas en el programa diseñado por las organizadoras: representación religiosa del Nacimiento, desfiles, villancicos, juegos y, cómo no, ¡REGALOS! Previamente las hermanas y aspirantes habían preparado los decorados.

El día 30 de diciembre acompañamos a las aspirantes en su primer día de clases de formación en el convento de los Padres dominicos, donde tienen una iglesia monumental y las reliquias de los Mártires, Jerónimo Hermosilla y demás compañeros. Aquí los templos parroquiales y de los conventos parecen catedrales. ¡Quién diría que los católicos no son libres...! La pena es que todas las actividades están confinadas a sus muros. Entre medio nos invitaron varias veces a comer alguna mariscada. Se nota que tienen mucha costa. También, de vez en cuando, una señora amiga se dejaba caer por la casa trayendo verdura y fruta. El día de año nuevo nos invitó a cenar a su casa.

La Hna. Mre Natividad Martínez con las hermanas de la comunidad de Vietnam y las cuatro jóvenes aspirantes. Falta la Hna. Cristine que seguro que estaba haciendo la foto

El día 5 de enero tuvimos la inauguración solemne del Año Vocacional, con la ambientación gráfica y la oración creativamente enriquecida con la representación de la llamada, interpretada por las jóvenes aspirantes. Nos comprometimos no sólo a seguir con fidelidad tras las pisadas de Jesucristo sino también a orar y trabajar para que otras personas también lo sigan. San Raimundo nos acompañaría este mes intercediendo ante el Dueño de la mies.

El 7 de enero, fiesta de San Raimundo, tenía la cita para presentarnos y presentar la documentación al cardenal de Ho Chi Minh a través del Vicario episcopal, encargado de los asuntos de las congregaciones. Nos dirigimos a su residencia en la provincia vecina, a dos horas en moto. Previamente pasamos a visitar a un Padre dominico que nos iba a

acompañar, P. Phong. De allí nos fuimos a encontrarnos con el Vicario, P. Trung, SJ., que nos recibió con mucha amabilidad y nos explicó que el trámite requería tiempo, pero que estábamos haciendo lo que teníamos que hacer. La visita al Sr. Cardenal sería casi imposible pues prefiere no saber mucho de las nuevas congregaciones para no tener que mentir al gobierno. El 24 de enero estaba convocada una reunión para todas las religiosas con él y así evitar el saludo de cada una de las congregaciones. Las hermanas estuvieron presentes, yo ya había salido de Vietnam. En esa ocasión visitamos también la comunidad de Padres Dominicos del Santuario de San Martín de Porres, de quien los vietnamitas son muy devotos y como el convento de las Hermanas Dominicas de Santa Catalina está en esa zona también nos acercamos a saludarlas, porque además ahí reside la H. Constance, actual representante de DSI para Asia-Pacífico. Tienen un parvulario enorme también hacen pastoral en un hospital cercano, llevando comida para los pacientes que no tienen nada.

Efectivamente el 8 de enero por la mañana salía para Indonesia vía Kuala Lumpur. Por las horas de espera en ésta llegué a Jakarta ya anochecido. Allí me esperaba la H. Tresia que acababa de llegar desde Filipinas, la Priora general de las Dominicas de Indonesia con otra consejera y el Presidente de los laicos dominicos con su hija. Como el convento de las hermanas está lejos del aeropuerto y había gran densidad de tráfico, paramos a cenar por el camino, así que al llegar a casa nos fuimos a la cama, pues la Misa al día siguiente era muy temprano.

La Hna. Nati en la capilla con la comunidad de la Casa generalicia de las Dominicas de Indonesia

En Indonesia teníamos previstos tres lugares para nuestro trabajo pastoral de esos días: Jakarta y Surabaya en la isla de Java y Medan en la de Sumatra. En cada uno de ellos

teníamos contactos: Las Dominicas, dos de ellas Sr. Patricia y Teresa, habían estado en nuestra comunidad de Filipinas más de dos años; los laicos dominicos que providencialmente pasaron unas horas por nuestra comunidad de La Granja haciendo la Ruta de Santo Domingo, el Padre dominico Andreas que los acompañaba y yo lo conocía desde que profesó en Filipinas; las Hermanas franciscanas, una de cuyas hermanas pasó un mes en nuestra comunidad de Salamanca y desde entonces mantenemos una relación cercana; la madre espiritual de la H. Tresa y su familia.

En Jakarta la hermana secretaria general y promotora de Vocaciones de las Dominicas nos acompañó al Seminario, a la parroquia y nos facilitó la posibilidad de presentar la Congregación en la Misa del sábado de la Universidad Católica, donde a la salida pudimos conversar con algunas jóvenes. El domingo la presentamos en la Eucaristía de la parroquia. El celebrante, encargado de la pastoral juvenil nos cedió el espacio de la homilía para que lo hiciéramos.

Enseguida nos fuimos al retiro que tenía los laicos dominicos de Jakarta para prepararse a la entrada al postulante unos, y otros, al noviciado y renovación del compromiso. Una Hermana y el P. Andreas le dieron sendas charlas mañana y tarde y entre medio nos pidieron a nosotras que habláramos.

Por la tarde celebramos la Eucaristía con toda solemnidad y tuvo lugar la sencilla ceremonia de admisión mencionada. Esa noche nos quedamos a dormir con esa comunidad de hermanas y temprano por la mañana nos fuimos a Surabaya con el

P. Andreas, que nos pagó no sólo el billete en avión sino también las tasas del aeropuerto. Allí nos esperaba una de las laicas dominicas y, como de costumbre, nos llevó a cenar antes de llegar al convento.

En Surabaya nuestras actividades más importantes fueron la asistencia a una celebración de la Eucaristía del aniversario del Centro de Evangelización de la diócesis presidida por el Obispo, quien tras un breve saludo nos dio cita para el día siguiente. La tarde la pasamos en el Parque del agua donde los monaguillos y monaguillas de la parroquia de los Dominicos pasaban el día. Nosotras aprovechamos para hablar con la H. Teresa que vino expresamente a vernos y pasar el día con nosotras. Aprovechamos la ocasión para charlar también con alguna jovencilla y otras no tan jóvenes, pues hay que predicar a tiempo y a destiempo. También tuvimos la oportunidad en la parroquia de presentar la Congregación al grupo de monaguillas y monaguillos adolescentes y, de paso, a sus acompañantes.

La entrevista con el Sr. Obispo fue alegre y esperanzadora. Éste estudió en la Universidad de los Dominicos de Manila y cuando le eligieron para el obispado estaba visitando el Santuario de la Virgen del Rosario de Manaoag, que tienen los Dominicos en Pangasinan. Así que los quiere y espera mucho de ellos, pues ha construido una gran universidad y está preocupado por la educación de los colegios de la diócesis. Estaría contento de tenernos allí.

Entrevista con el Sr. Obispo

Como en Jakarta, los laicos dominicos se hicieron presentes en varias ocasiones y por supuesto nos invitaron a comer, cenar. En realidad en el convento de los Padres sólo desayunábamos, pues siempre había algún interesado en invitarnos. Una noche se reunieron todos los que de esa parte

habían estado en La Granja y nos ofrecieron una gran cena. Ellos también estarían muy contentos de nuestra presencia allí. “Las Dominicas de Pompeya están en Flores, Las Imeldinas, en Pontianak, este lugar es para ustedes, decían” ¡Si nos pudiéramos multiplicar...! El comité del Campamento Bíblico para niños de Primaria ha solicitado que dos de nuestras hermanas vayan en junio a hacerse cargo de las actividades de dicho campamento, junto con los monitores del mismo, para que los parroquianos nos conozcan más de cerca.

Finalizadas nuestras actividades en Surabaya partimos de nuevo en avión a Medan, la tierra de la hermana Tresia. El P. Andreas volvió a repetir el mismo gesto de generosidad pagándonos el billete y tasas, además de dejarnos en la puerta de embarque. Nosotras no le habíamos llevado más que una tableta de turrón y una botella de licor. El turrón se lo regaló al Sr. Obispo el día que fuimos a hablar con él, pues no llevábamos nada. En contraste con tanta generosidad me sentí demasiado tacaña.

En Medan las Hermanas Franciscanas nos fueron a buscar al aeropuerto. Antes de llegar a la Casa general donde nos hospedamos, paramos a comer en una de sus comunidades que tiene un gran hospital y muchas estudiantes de enfermería y de allí después de visitar un poco nos fuimos a nuestro destino. Además de la Casa generalicia tiene una comunidad de mayores y el Noviciado, además de un internado con ochocientas alumnas que estudian enfermería y hacen su práctica en el mencionado hospital.

No teníamos muchas perspectivas, pues nos dijeron que el Obispo no permitía hacer promoción vocacional a congregaciones que no tienen comunidades en su diócesis. Coincidió también que la madre espiritual de Tresia tenía muchos visitantes esos días y Tresia no se atrevía demasiado a ir a su parroquia porque no conocía a su párroco. Por supuesto no pudimos saludar al Obispo, pues al día siguiente se iba a Jakarta unos días, pero la Hermana franciscana, consejera general y en cargada de las vocaciones, nos dijo que no nos preocupáramos que podíamos hablar con las jóvenes de los dos internados que ellas tienen en la ciudad, de enfermeras y de catequistas, como así lo hicimos.

La hermana Tresia con un grupo de jóvenes en Medan

Ya en el pueblo de Tresia con cuyos padres nos alojamos esa noche y la siguiente, visitamos al párroco y le presentamos la Congregación. Se sintió muy contento de saber que una feligresa suya era religiosa y al día siguiente ya le envió un e.mail expresando su satisfacción y que cuando fuera de vacaciones pasara a ver en qué podía ayudar aunque fuera corta la estadía.

Teníamos que regresar a Jakarta para irnos a Filipinas. Estaba lloviendo muchísimo y en Jakarta había zonas inundadas. Pronto nos llamó Theo, Presidente de los laicos, para decirnos que si no teníamos inconveniente él mismo trasladaría lo que habíamos dejado en casa de las Hermanas y que nos alojaríamos en un departamento que él tiene a disposición de los Dominicos y Dominicas, más cerca del aeropuerto. A la llegada ahí estaba él, que después de invitarnos a comer nos trasladó al mencionado departamento donde estuvimos solas día y medio hasta nuestra partida, la H. Tresia a las 3 de la mañana y yo, a las 8. Digo sola, durante el día, porque para ir a Misa a las 4 de la mañana y comer y cenar, alguno de los laicos, el grupo o Theo mismo nos iban a buscar. Con él fuimos las dos al aeropuerto, no me permitió que me fuera junto con la H. Tresia y esperara mi vuelo en el aeropuerto, se fue y a la hora correspondiente vino a buscarme. Realmente no puedo dejar de admirar y alabar su capacidad de acogida, amabilidad y extrema generosidad.

A Filipinas llegué por la noche, pues tenía que esperar muchas horas en Kuala Lumpur.

Postulantes y Hnas. Estudiantes

Las hermanas estudiantes y postulantes, a pesar de que ya era tarde, no podían menos de recibirme con los bailes tradicionales y una rosa hermosa, todas sonrientes y acogedoras.

El día siguiente fue de reposo y por la tarde no faltó el recibimiento de los alumnos y profesores con el gracejo que suelen hacerlo. Como por estos lados se madruga mucho, se engañan diciendo que nos levantamos a las 5 pero la verdad es que es a las 4:30. Así que a las 9:30 de la mañana ya estaba en la comunidad de Calamba habiendo rezado, participado en la Eucaristía, meditado y desayunado.

El día siguiente fue de reposo y por la tarde no faltó el recibimiento de los

El día siguiente fue de reposo y por la tarde no faltó el recibimiento de los

Hna. Nati con los alumnos del Centro

Las hermanas de Calamba estaban todavía afanadas en presentar la casa impecable y se sorprendieron de que tan temprano estuviera allí, pero también las novicias estaban

preparadas para ofrecer una bella canción y un ramito de flores precioso. Estuve dos días con ellas y pude hablar con cada una, lo que agradecí mucho. En compañía de la H. Marta y de la novicia Nelly por la noche nos fuimos a Cubao, ellas al día siguiente temprano empezaban una experiencia de inmersión en medios desfavorecidos con los y las participantes del Internoviciado dominicano.

Al día siguiente viajé a San Carlos City. El autobús fue muy rápido así que llegué más pronto de lo que pensaba, se nota que las carreteras han mejorado. Las hermanas de San Carlos son pocas, con una misión tan vasta como quieran. En este momento están ilusionadísimas con el Parvulario que empezarán este año, si Dios quiere. Lo han preparado y se han preparado a conciencia. Ya lo tienen montado con mucho

gusto. Tengo la impresión que se les va a hacer pequeño para la demanda que van a tener. El edificio de Primaria también ya está en marcha. Una vez más me sale el “¡si pudiéramos multiplicarnos...!” El tiempo se me hizo humo.

Ya en Quezon City tuve tiempo de hablar con algunas hermanas, con cada una de las postulantes y el grupo de hermanas estudiantes, visitar a la comunidad de Dominicos de San Juan y poco más. Dos días volaron enseguida.

Fueron cerrados con la despedida de los alumnos y de la comunidad.

Un día más y de nuevo a Vietnam.

Llegué de nuevo el día 1 de febrero, en plena celebración del Nuevo Año Lunar. Las aspirantes habían ido de vacaciones a casa, pues son días de familia especiales. La H. Cristine, nuestra ecónoma, me entregó unos sobres llamativamente rojos y me dijo “tienes que poner dinero y darlo a las hermanas, pues eres mayor que nosotras y aquí es costumbre que los mayores dan a los que son menores.” “Li Xi”. Menos mal que justo tenía cinco billetes de cien mil dones vietnamitas para dar uno a cada una; enseguida llegó Tûan, el propietario de nuestra casa y le pasé el que me quedaba, porque también es menor que yo.

Al día siguiente bien temprano debíamos salir a un Campamento Vocacional que tenía lugar en la diócesis de Vinh, Centro-norte del país, invitadas por el Obispo que es Dominicano. A qué distancia está, no lo sé, pero tardamos tres días en llegar, parando sólo para comer y dormir. Claro, que la velocidad rara vez pasaba de 60.

La primera noche nos alojamos en Nha Trang, en la casa de la señora que ya nos ha mandado varias jóvenes que trabajaban y estudiaban en su casa, en un pequeño restaurante que tiene; la segunda noche en un hotel de Hue, antigua ciudad imperial y la tercera, en el palacio episcopal.

Esa noche pensaba irme de inmediato a la cama, pero al decirle que ya estábamos llegando, nos dijo que cenáramos y fuéramos a saludarlo donde estaba teniendo lugar el Campamento, una montaña a cinco kilómetros del palacio, llena de luz y color que desde lejos yo creía que era una feria por el año lunar y resulta que era la decoración. Había 16.000 jóvenes reunidos.

En el momento de nuestra llegada tenían un festival de canto, baile y representaciones en los que participaban niños, jóvenes, sacerdotes y supongo que religiosas, todos con mensajes vocacionales, según me decían las hermanas, pues ni palabra entendía.

Difícil de entender, teniendo en cuenta las restricciones que tienen y que lo hacían por primera vez.

Las Hnas. Nati, Ciri, Cristine y Maria con el Sr. Obispo

Pronto al día siguiente desayunamos y tomamos café con el Sr. Obispo y otros sacerdotes y rápidamente nos dirigimos de nuevo al Campamento.

El Sr. Obispo les dio dos charlas sobre la vocación y se prepararon para la Misa de clausura. Terminada la celebración de la Eucaristía, varias jóvenes se acercaron a nosotras.

Por la tarde nos fuimos a ver a la familia de Dao una de las aspirantes de ese lugar. El Sr. Obispo nos esperaba para hablar sobre el itinerario del día siguiente.

Acordamos que pasaríamos a visitar a un sacerdote conocido de las hermanas, a otra familia de una aspirante que estaba en el camino y al párroco de ésta, llegaríamos hasta el Santuario mariano de La Vang, para poner a la comunidad bajo la protección de María y dormiríamos en Hue. El obispo insistió que sería pecado mortal no pasar por el parque natural de la zona en la que hay una cueva maravillosa, reconocida por la Unesco como patrimonio de la humanidad.

El mismo obispo se ofreció a modificar su camino para acompañarnos hasta el primer desvío que teníamos que tomar para visitar al sacerdote que yo le había prometido que lo íbamos a hacer ya de paso. En la parroquia nos habían preparado un buen desayuno, nos mostró el gigantesco proyecto que tiene y al despedirnos nos dio de "Li XI" un millón de dones. Con éste pudimos pagar la cena y el alojamiento en Hue esa noche. También de camino, como he dicho, pasamos a visitar la familia de la aspirante Duyen y al párroco que la aprecia mucho. Todos muy, muy felices. No quisimos cometer pecado mortal, así que nos fuimos al "Paraíso" que así se llama el lugar turístico. Un kilómetro cuesta arriba de escaleras y otro kilómetro de cueva, pero la verdad es que merecía la pena.

Muerta, pero no quería perder la ocasión de ir a La Vang. Llegamos de noche ciega. Es un santuario mariano al aire libre. La Iglesia fue bombardeada en sucesivas guerras y está reconstruida, pero la Virgen está afuera, majestuosa. Después de un breve rato de silencio rezamos tres avemarías, entonamos la Salve y le ofrecimos un ramo de flores que representaba la nueva comunidad de Vietnam; vimos un poco el entorno, bebimos y algunas cogieron agua bendita de los pies de la Virgen y nos fuimos a Hue a cenar y a dormir, esa noche pasadas la doce, pero muy contentas de las vivencias que habíamos tenido.

La mañana del día siguiente visitamos la ciudad imperial y una de las tumbas de uno de los emperadores. Monumentales los edificios del palacio y más monumental aún la tumba. Hue, además de ser la antigua capital del Imperio vietnamita tiene una importancia

particular, pues fue el lugar de nacimiento del Cardenal F. X. Van Thuan, prisionero durante 30 años y exiliado por el régimen comunista. Después de comer nos dirigimos a Binh Dinh a la casa de la H. Thu (María) para dormir allí. También llegamos muy tarde pero la familia nos recibió con mucha alegría y una buena cena. Todavía nos quedaban dos días más para llegar a Saigón.

Una jornada más de viaje hasta llegar a Phan Rang, ciudad donde vive la familia de la H. La. Esta vez sin entretenernos, pero también llegamos a casa un poco tarde. Y como siempre la calurosa acogida y una gran cena. A dormir nos fuimos a la parroquia, a unos kilómetros, donde el sacerdote también nos recibió con mucha alegría. Participamos en la Eucaristía del domingo creo que a las 5 de la mañana, donde el sacerdote nos presentó a la comunidad cristiana y a la salida nos llevó a desayunar a un pequeño restaurante con un grupo de ministros laicos. Lástima de la lengua. Nuestra última visita fue a una de las hermanas de la H. La que vivía cerca y ya, hacia Ho Chi Minh, pasando por campos de vides, dragones, mangos y otras frutas propias de la zona; mar, montañas y planicies de arrozales y en el corazón, muchos rostros y gestos de generosidad y gozo fraterno.

Gracias a Dios, al paciente y amable chófer y a la compañía y guía de Tuân pudimos regresar con gozo y sanas y salvas. Con una gran experiencia de fraternidad y la importancia de las relaciones de amistad, que no sólo abren puertas sino que permiten crecer y ayudarse mutuamente como personas.

Para todas las personas con quienes me he encontrado y nos han acogido no tengo más que palabras de gratitud y admiración y sobre todo mi gratitud es para el Señor, dador de todo bien y fuente perenne de amistad, de amor hacia todos y para todos y de quien espero el regalo de buenas y santas vocaciones para La Anunciata y para toda la Iglesia.

H. Mª Natividad Martínez de Castro.

Ho Chi Minh, 17 de febrero de 2014.

La Hna. Natividad acompañada de las Hnas. Ciri, Cristine, Maria y La

NOTA

Agradecemos a nuestra querida Hna. Mª Natividad Martínez, Priora general, el tiempo de acompañamiento realizado a las hermanas de la comunidad de Ho Chi Minh (Vietnam).

También le agradecemos nos haya permitido publicar este escrito en la Hoja Informativa de la Provincia.

PUBLICACIONS

ENTREVISTA AMB LA GNA. CARME BARALDÉS

(Publicada al FULL INFORMATIU TRIMESTRAL ANUNCIATA (FITA) de FEDAC LLEIDA – 3r trimestre del curs 2012-13)

La germana Carme Baraldés ha estat professora de matemàtiques i física a la nostra escola i també ha estat membre del Consell General de la Congregació i Priora provincial de la Província “Mare de Déu del Roser” amb seu a Manresa. Aquests càrrecs li han permès conèixer la realitat que es viu tant a Rwanda com en altres llocs.

RWANDA - Un país batejat com “el país de les mil colines i de l’eterna primavera”

1. Des de quan són a Rwanda

La fundació a **RULI** es féu l’any 1969 a petició de la diòcesi missionera de Vic. És una colina a uns 80 Km. de la capital del país, **KIGALI**.

Al 1973 es féu nova fundació a **MUYANZA**, també amb projecció missionera. Amb motiu d’expandir la missió al Cameroun, es prescindir d’aquesta comunitat, i el juny del 1989 es deixà aquesta missió amb un gran dolor i sentiment.

L’any 1994, amb motiu de la guerra entre els *Hutus* i els *Tutsis*, el 14 d’abril les Germanes sortiren del país amb l’esperança d’un nou regrés i el compromís de seguir ajudant el seu poble des de l’exili. A través de contactes amb la Creu Roja s’efectuà el retorn el mes d’octubre del mateix any.

L’any 2007 es féu realitat el desig tant de temps anhelat de constituï una comunitat a la capital, **KIGALI**, des d’on es poguessin dur a terme gestions de caràcter burocràtic i facilitar a les Germanes natives cursar estudis de diferents modalitats, al temps que hi realitzessin activitats missioneres. S’establí al barri de **KAGUGU**.

2. Quines tasques es duen a terme?

Des del principi fundacional la missió fou social-apostòlica: Dispensari, Centre Nutricional, Foyer, Centre Rural, Orfenat, col·laboració amb la parròquia...

L’activitat sanitària fou una de les primeres preocupacions. Un fet a destacar l’any 1995 fou l’inici dels contactes amb els organismes alemanys “Help” i “Johanniter” i la diòcesi de Kigali per posar en marxa l’Hospital que començà a funcionar l’any 1997. Les extraordinàries prestacions immediates que anaren sorgint de tot tipus, i els canvis que ha anat experimentant per les diverses situacions socials, fan que les dimensions que aquest Hospital va adquirint superin tota imaginació.

No quedà enrere la dimensió educativa. Ben aviat s’inicià amb l’obertura del Parvulari “*François Coll*”, a Ruli, que s’ha anat ampliant amb l’escola Primària i Secundària.

L'Escola Universitària d'Infermeria adquirí d'immediat un gran èxit i ha estat competitiva a nivell de país. També a Kagugu ja hi funciona una gran escola de Parvulari i s'hi va ampliant el nivell de Primària.

3. Quantes Germanes hi ha?

Les primeres Germanes que es feren càrrec de la missió eren espanyoles, però a mesura que s'anà consolidant la missió sorgiren vocacions natives. Concretament, 10 noies rwandeses sol·licitaren l'ingrés a la Congregació entre els anys 1990 i 1991. En l'actualitat són 15 les Germanes que comparteixen la vida i missió de les dues comunitats; d'entre elles, quatre són espanyoles i les altres d'origen africà.

4. Reben ajudes de l'exterior?

Podem dir que sense ajudes de l'exterior no hauria estat possible desenvolupar una missió de tanta envergadura. Des del inicis s'ha comptat sempre amb ajudes d'organismes que han avalat els diversos Projectes, sobretot dels alemanys ja esmentat per la construcció de l'hospital. Si bé no n'especificaré cap més en concret, pel risc de quedar-me curta i no ser justa en el tema, no puc deixar de fer esment de l'organisme americà "Impact" que posà en funcionament un projecte de diagnòstic i control del SIDA en el Dispensari-Hospital el mes de novembre de 2000. Metges especialitzats segueixen visitant i oferint multitud de serveis, tant en aquest camp com en els que calen per millorar l'atenció dels malalts.

També es compta amb l'ajuda d'infermeres i voluntaris que col·laboren en els diversos camps de la missió per temps determinats en cada cas. La noia lleidatana Anna Escur hi féu una estada dintre de l'any 2007, que plasmà en un calendari editat aquí a Lleida, i posteriorment féu un voluntariat d'11 mesos a l'hospital de la nostra missió de Djunang, del Cameroun.

Mereix especial menció una activitat de les Germanes espanyoles, assignades a les comunitats de Rwanda, quan vénen a Espanya amb motiu de les seves vacances. Aconsegueixen aportacions econòmiques de diferents entitats i de persones vinculades amb el projecte de la missió.

5. Treballen en cooperació amb persones del país?

Si bé la responsabilitat en els diversos camps de tota l'activitat missionera (sanitària, educació, formació a diferents col·lectius, administració, obres socials...) recau en les Germanes de la Congregació, el treball es fa amb personal del propi país. Les Germanes també es fan presents i col·laboren en tot el referent a l'activitat parroquial.

6. Com es finança la missió?

Les comunitats es sustenten amb els minses sous que poden aportar les Germanes amb el treball específic que realitzen en algun camp de la missió, sobretot en el sanitari.

Quant a la missió conten amb patrocinadors de projectes concrets, amb beques d'ajuda i apadrinaments a infants i joves pels seus estudis i necessitats primàries. Totes les nostres escoles col·laboren amb un d'aquests apadrinaments.

Aquí em sento obligada, pensant no fer cap buit a la resta d'altres cooperadors, a la recent creació d'una ONG, "CAMINS", fruit d'un grup de persones que han anat assíduament a Rwanda.

7. Experiència personal (estades, treball, cooperació,...)

He viscut experiències inoblidables, amarades del més sincer agraïment a Déu. Per motius d'encàrrecs rebuts de la Congregació, m'ha estat possible poder visitar en diverses ocasions els països africans, on som presents amb comunitats missioneres les Dominiques de l'Anunciata, i poder compartir àmpliament la seva exemplar vida i missió. Concretament als països de Rwanda, Camerun, Costa d'Ivori i Benín.

8. Quines altres missions tenen a l'Àfrica?

Com acabo d'expressar, la Congregació ben aviat s'anà fent present a altres països del continent africà, amb caràcter missioner prioritari dintre dels camps de la pastoral, sanitari, l'educació, animació rural.

- **COSTA D'IVORI:** Primera fundació a **ONO-SALCI** l'any 1975 fins el 1987. L'any 1977 a **BONOUA** de caràcter educatiu. El 1980 a **BOUAFLE**. L'any 1987 una altra comunitat a **BONOUA** com centre de formació per les vocacions natives. L'any 1992 una nova comunitat a la capital del país, **ABIDJAN**.
- **CAMEROUN:** La primera comunitat a **YAOUNDÉ**, en diàleg i acceptació amb el bisbe de la diòcesi, l'any 1989. Aspectes fonamentals de la missió: formació i coordinació de catequistes; treball amb el grup "nordistes" d'alfabetització, promoció cultural, animació femenina i formació de catecúmens. És Casa de Formació per les Germanes natives. **ABOM** amb doble objectiu: comunitat de Formació inicial, i promoció de l'acció pastoral, concretant-se en una guarderia i l'animació femenina. Ara també l'educació primària. **DJUNANG:** Per un seguiment formatiu de les Germanes i per ampliar i completar estudis acadèmics. El camp de la sanitat amb un dispensari i, amb diverses ajudes econòmiques, s'ha pogut acabar una part de la construcció d'un hospital que s'inaugurà tot just fa un any. També es col·labora amb la pastoral de la parròquia.
- **BENÍN:** L'any 1989 s'hi fundà la primera comunitat estrictament missionera a **BÉMBÉRÉKÉ**, que ha esdevingut pionera en el camp educatiu i missioner, juntament amb la de **SINENDÉ**, des de fa uns quatre anys.

9. Quina relació hi ha entre Lleida i Rwanda?

La relació podem dir que data gairebé des de les fundacions de la Congregació al continent africà, degut a què les comunitats de Rwanda i del Cameroun pertanyien a la Província religiosa "Mare de Déu del Roser" amb seu a Manresa. És una tradició molt

llunyana la celebració festiva del “dia de Rwanda” en la festa del fundador el 19 de maig, el Pare Coll, avui Sant Francesc Coll. Les activitats amb projecció econòmica missionera (tómbola, esmorzar, berenar i diversos actes solidaris) mantenen ben entretinguda a la comunitat educativa (alumnes, pares i professors) al llarg de tota la jornada.

Si bé des del mes de juliol de 2010 les comunitats del continent africà s’han assignat al nou Vicariat “SANT FRANÇOIS COLL”, creat en la Congregació, degut al gran creixement de les vocacions natives, el nostre col·legi es manté fidel i sensible en aquesta cooperació missionera.

10. Quines altres relacions hi ha entre centres FEDAC amb les missions?

En els centres FEDAC es continua contribuint en el camp missioner com es venia fent fins ara, d’acord amb el seu Projecte Educatiu, on es programen les campanyes solidàries amb les seves particularitats. També s’hi col·labora amb beques, apadrinaments... i, amb casos o circumstàncies d’extrema necessitat, la solidaritat s’hi fa ben evident. Lògicament, les aportacions econòmiques, si bé es distribueixen a través dels compromisos missioners que té contrets la Província religiosa, amb seu a Barcelona, cada escola pot manifestar el seu interès per una missió concreta. Sense obviar els molts llocs o països amb caràcter missioner de la Congregació, més en concret ens correspon atendre necessitats dels països africans i de Filipines.

11. Quines perspectives de futur hi veu?

Perspectives plenes d’esperança. La projecció missionera de grans dimensions que s’hi va fent proporciona la implicació del poble rwandès, tant per part de les nostres Germanes africanes, com amb personal especialitzat i amb col·laboradors de tota mena. Això ens fa preveure la seguretat de la continuïtat missionera, malgrat es pugui veure truncada per algun fet o situació inesperada. Un exemple ben recent el tenim en l’ordre per part del govern del país de fer suprimir i tancar l’obra de l’Orfenat, missió sense precedents de Ruli, que allotjava i tenia cura de més d’un centenar d’infants i joves procedents de diverses situacions familiars o anòmales.

Una formació massiva a col·lectius d’infants i joves en el camp de l’educació, d’atenció molt acurada i especialitzada en el camp sanitari, en l’ajuda i formació de dones en el camp rural i domèstic, i tantes altres que es podrien anar especificant. Evidentment, crec que em quedo curta en l’apreciació general que faig amb aquest manifest, però reconec que és suficient per fer-se una idea de l’acció social i missionera que projectem en aquest país tan preferit i estimat per les Dominiques de l’Anunciata.

NOTÍCIES

El dia 30 de març de 2014, a Calamba City, la novícia FRELA SAING CAÑETE farà la seva primera professió religiosa com a Dominica de l'Anunciata. Demanem al Senyor l'acompanyi i ajudi en aquesta nova etapa que comença.

INVITACIÓ

With joy and thanksgiving,
The Dominican Sisters of the Anunciata
 cordially invite and honor your presence
 to the Eucharistic celebration
 as
Sr. Frela Cañete Saing, OP
 La Libertad, Negros Oriental
 will make her **First Profession** in the hands of
Sr. Ma. Isabel Andrés, OP
 Prioress Provincial
 Province of St. Raymond of Peñafort
 on the **30th of March 2014**
at 3:00 p.m
 San Vicente Ferrer Parish Church
 Real, Calamba City, Laguna
Fr. Jesús C. Prol, OP
 Vicar Provincial - Holy Rosary Province
 Presider

El dia 22 de març de 2014, la Priora provincial, Gna. M. Isabel Andrés, acompanyada de la Gna. Montserrat Font, marxen a Filipines on visitaran les tres comunitats; el dia 30 de març assistiran a la professió religiosa de la novícia Frela Saing, i el dia 2 d'abril a la inauguració de les aules d'Educació infantil (P4-P5) de l'escola de San Carlos, que, si Déu vol, començarà a funcionar el curs 2014-2015.

El dia 5 d'abril viatjaran a Vietnam per a visitar les germanes de la comunitat de Ho Chi Minh.

Està previst que les Gnes M Isabel i Montserrat retornin a Barcelona el dia 10 d'abril, a la nit.

MATINAL PER ELS ANIMADORS DE CANT EN LA LITÚRGIA

La diòcesis de Vic ha celebrat el dia 1 de març d'aquest 2014 la 16a edició de cant al Seminari de Vic convocada pel Secretariat Diocesà de Música, en el que hi forma part una de les germanes dominiques de l'Anunciata.

Aquest any, amb el lema "Lloem Déu amb els Sants" s'ha tingut present el Pla Diocesà de Pastoral que amb l'objectiu "sigueu sants com Déu és sant" ha volgut convidar tots els fidels a reconèixer el do dels sants i santes que han viscut, donat vida i enriquit aquest bisbat. Per això l'interès de recollir aquesta notícia és el de manifestar la joia que Sant Francesc Coll és un dels que formen part d'aquesta llarga família.

A més dels cants escollits i publicats en el dossier per celebrar la litúrgia, s'ha fet un recull dels goigs que es canten a diverses parròquies i poblacions. No podien faltar, doncs, els goig en honor de Sant Francesc Coll, el nostre fundador, que van ser cantats pel grup de germanes que varen participar en la matinal de cant

La Gna. Pilar Bosoms amb el P. Plans, monjo de Montserrat

**GERMANES
QUE VAN
PARTICIPAR
A LA
TROBADA**

LXVI TROBADA GRUP CAPVESPRE

P U J A D A A G O M B R È N

Impressions de la primera anada al grup Capvespre.

Gombrèn és un lloc ben adient per a fer-hi estada tota dominica de l'Anunciata. Evoca la figura de l'home - Francesc Coll- forjat en la duresa d'una vida muntanyenca, austera, valenta, d'idees fermes; capaç d'enfrontar-se amb esperança a tot el que bullia en el seu interior. A més, el contacte amb la Natura s'hi poden copsar les petges del Creador que vol que sigui estimada i respectada, i esdevingui lloança de la seva grandesa.

Amb aquest marc tan bonic vaig inserir-me els dies 1, 2 i 3 de març al recés i convivència que tenien programats el grup Capvespre de la Província amb unes línies que marcaven l'estada: Portal de la Quaresma, Alegria de l'Evangelí i Any vocacional.

Fr. Antonio García, OP

La part d'espiritualitat fou impartida per la paraula profunda i al mateix temps senzilla del P. Antonio García, OP. Va anar dissertant els temes de la conversió, profeta Joel, la misericòrdia de Déu amb el seu poble d'Israel, expressada insistentment pel profeta Isaïes al llarg de l'Antic Testament. La història d'un Déu que no deixa veure el seu rostre, només d'espatlles, però que es fa present i misericordiós amb el seu poble malgrat les seves infidelitats.

Nosaltres hem de ser misericordiosos per herència -digué- per la Paraula de Déu i com a fills de nostre Pare Sant Domènec.

També va comentar l'última exhortació apostòlica del Papa Francesc "Evangelii Gaudium". Aquesta alegria del qui viu l'Evangelí expressada en diferents punts de la Paraula de Déu i de documents de l'Església.

Itinerari a seguir: Esquinçament del cor, esperançats en la misericòrdia de Déu, vivint l'alegria dels valors de l'Evangeli per a ser testimonis engrescadors de l'experiència de Jesús en nosaltres.

Altres moments també varen ajudar: la litúrgia acurada, el rosari missioner... També donaren caliu els moments de convivència fraterna, la presència i acollida per part de les Germanes M. Isabel i Virtudes i, no cal dir, l'atenció de la comunitat de Gombrèn.

Gombrèn, tot un símbol. No podem restar en els prats verds, pacífics, tranquils...

hem de mirar i cercar la cima on hi ha la plenitud. És dura la pujada, però, ànims, abans hi ha la Verge, Ella, la Mare ens hi ajudarà, i després cal retornar al nostre afer de cada dia i esforçar-nos per anar fent el bé com ho féu Jesús de Natzaret.

Capvespre? Sí, però sempre és ple dia si sabem estimar.

Per tot, gràcies

Gna. Dolors Sala

Les germanes seguint amb atenció l'exposició del P. Antonio García.

La tarda del diumenge, després de dinar, vam fer una pregària Mariana finalitzant amb l'intercanvi d'uns petits obsequis.

Foto de família davant l'estàtua del nostre estimat P. Coll. El grup "Capvespre" ha augmentat considerablement. ens alegrem i invitem a més germanes a participar-hi!

M
A
R
Ç

2
0
1
4

DES DE NAVARCLES

Bon dia, bona tarda i bona nit.

Les germanes de la comunitat de Navarcles, volem compartir amb vosaltres el nostre viure i de passada col·laborar aportant notícies al Full Informatiu de la Província. Encara que la comunitat de Navarcles sigui de germanes grans, fem moltes activitats, tant de caire espiritual com lúdiques. Pensem que us agradarà.

Ja estem al mes de març.... d'acord, però anirem una mica enrere perquè us volem fer un resum de tot el que hem anat fent des del començament de curs.

Des del juny del 2012, la comunitat ha anat creixent, ens mantenim en 14 germanes. Per desgràcia també algunes ens han deixat. Per tant, hem viscut moments de joia i de dol, tot acceptant la voluntat de Déu, que ens han anat apropant més a la confiança en Ell i en Maria que no fallen mai.

A Navarcles hi ha vida, molta vida, els dies ens passen a corre-cuita i fem moltes coses. Procurem celebrar tots els esdeveniments del dia a dia tant de festes locals, com nacionals, de temporada, aniversaris, sants... i tot el que es presenti.

Activitats:

11 de setembre:

Es la diada de l'11 de setembre.... la diada de Catalunya, les cases amb senyeres als balcons... i nosaltres? també, i que no falti, a cadascuna, la seva Senyera !

28 i 29 de setembre

Restem molt unides en la pregària i el nostre record en començar la tardor, ei! No la de la vida!, sinó la de la bellesa de la natura amb multitud de colors de les fulles que es van assecant i marcint, però que tornaran a néixer quan hagi passat el fred, ens porta a recordar les anades a buscar bolets.

Ve la tardor i es fan bolets... doncs ambientem la casa i ... anem a buscar bolets!

En unes caixes plenes de fullaraca i romaní i amb olor de bosc, les germanes anaven remenant i trobant "bolets". La distracció i la diversió estava assegurada.

Busca que buscaràs... quina afició....i de cop i volta, ja n'he trobat un!
Varem passar una bona estona.

31 d'octubre La Castanyada.

És el temps de castanyes, panellets i tots sants... doncs celebrem-ho...!

Després del res del Rosari, varem parar la taula i preparar les paperines, (de paper de diari), per a omplir-les de castanyes, el moscatell, els gots i a esperar les castanyeres que no varen tardar a arribar, ben carregades de castanyes.

Sorpresa , emoció, comença en el menjador l'ambientació i amb ella la seguretat que tots els sants estan a punt d'arribar. Castanyes, moniatos, panellets, magranes tot està a punt.

Així, el dia de Tots Sant, després de rebre cada una la seva felicitació, varem dinar amb la taula ben decorada.

Els dies 26,27 i 28 de novembre, varem fer tres dies d'espiritualitat acompanyades de les germanes Miriam Zapeta i Dolores Servén. Portaven els temes molt ben preparats i ens van fer profunditzar en l'arbre de la nostra vida, el camí que ja hem seguit i el que encara ens queda i l'espiritualitat nostra de dominiques del P. Coll.

A la vida hem donat molts fruits... però ara ens arriba la caiguda de les fulles... les flaqueses... que hem d'anar acceptant.

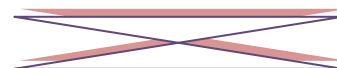

Que el Senyor ens hi ajudi!

Cada dia Gimnàstica i moviments:

Gairebé cada dia procurem fer una estona de moviments, senzills, discrets, però suficients per al nostre cos. La qüestió és no quedar-nos quietes.

Caminem d'aquí d'allà, doncs la casa ens ho permet, els passadissos son amplis i solejats ens hi convidem. Ens les pensem totes a fi de fer moure a les germanes. Tenim unes col·laboradores que valen un imperi!

Tardes de Jocs, entreteniments i alguna cosa més:

De tant en tant muntem un "casinet" per afavorir la concentració en el joc, pensar, estar atents a quan em toca tirar o a saber quina carta tiraré...

Podeu veure que no es distreu ningú. Cada u fa el seu joc i sense trampes!

Però no us penseu que tot és xerinxola, no! Tenim moments viscuts amb intensitat, com el dia de Recés, o quan compartim, cada dissabte, el comentari de l'Evangeli en dos grups, cada un al seu nivell.

Divendres a la tarda, visita de la Leonor, la psicòloga de l'escola de Manresa, molt amiga nostra ens ve a visitar com a voluntària, perquè ens estima i ens porta un munt d'activitats per a fer, totes elles encaminades a pensar, recordar, relacionar, ordenar, enumerar... les germanes ja l'esperen amb il·lusió, doncs cada setmana hi ha alguna sorpresa. A vegades fins i tot ens posa deures per a la setmana.... i els fem.

Procurem que les germanes grans estiguin ocupades i no els falti de res tant material com espiritual.

Cada dijous a la tarda fem una pregària especial amb Exposició al Santíssim.

Procurem que tota la nostra pregària sigui pausada, serena i plena de contingut. L'Eucaristia, la litúrgia de les hores, el rosari... en elles ens fem ressò de totes les necessitats de la província i de la Congregació.

Volem fer ben nostres totes les inquietuds de totes les germanes i en especial dels qui estan al

nostre entorn. Ara és el que ens toca fer, és així com hem d'omplir el nostre temps de dones entregades i jubilades, però no parades ni tancades a la nostra realitat.

Visites:

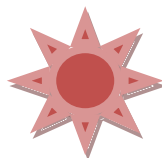
Tenim la casa oberta a tothom. La gent de poble ens estima i ens visita amb freqüència, i més els dilluns i dimarts, que tenim la Missa parroquial a casa nostra. L'arribada de les persones amigues es tota una festa, parlem, les escoltem, ens expliquen coses, és una de les trobades setmanals que ens fan feliç.

De les visites més significatives en destaquem:

Els nostres amics de la residència de Bagà. En queden pocs dels que hi eren quan les germanes gestionàvem la residència, però encara ens recorden. Hi varem estar 17 anys.

Grans records i molta il·lusió de retrobar-nos...

I la gossa "Xica" que ens va delectar amb la seva companyia.

Amb un àpat de germanor ens varem acomiadar fins a una altra ocasió. Ara queda pendent tornar-los-hi la visita, quan i com...? ja ho veurem!

La germana Teresa Malagarriga amb la seva mare de 98 anys i la seva germana Carme. La conversa sobre tota la tasca que està fent a la missió de Lancetillo, ens va captivar. Quina dona tant entregada, mentre ella explicava, la seva mare la mirava amb una cara de presumir de filla que commovia. Varen visitar les instal·lacions de la casa i ells va agradar molt. Ens va fallar la fotografia i no ho tenim enregistrat.

Els dies de Nadal i Reis ens van visitar el Pare Noël amb el sac ben carregat de bondat i simpatia.

I ben abrigat amb bufanda i barretina, ens va arribar, amb el seu carruatge especial per a l'ocasió, i ben ple de regals, el nostre estimat Caga Tió...!

el Rei Baltasar, que va dialogar llargament amb nosaltres i ens va portar dolços i perfums del seu país.

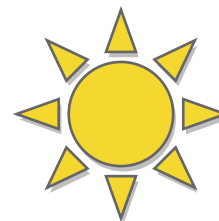
El dia 2 de gener, l'equip provincial ens va visitar. La seva companyia sempre és ben acollida. Varem repartir el temps de la visita entre pregària, esbarjo i dinar.

La pregària va ser lo primer. Era sobre les figures del pessebre, cadascú en va rebre amb un missatge a dur a terme durant l'any. Amb atenció varem escoltar la lectura de cada missatge a quin millor...

A l'hora de l'esbarjo, la nostra sala es va omplir de caixes i regals, i es van anar repartint.

Agraïdes i contentes rebíem els regals amb cares de sorpresa. El moment era divertit.

Visita a Salt

El dia 5 de febrer, la mare de la Gna. Càndida, va complir els 100 anys! Felicitats Sra. Pilar!

Va ser una bona ocasió per anar a visitar-la. La Gna. Càndida ens va preparar una trobada per a poder felicitar-la. Hi va haver regals, berenar i vam gaudir de la seva simpatia, bon humor, i sobretot donàvem gràcies a Déu del seu estat de salut física i mental que enveja tothom!.

El dia 4 de febrer, varem donar la Benvinguda a la comunitat a la Gna. Josefina Mullerat que venia de la comunitat de Lleida.

Ens era ben coneguda de totes i no ha estat gens difícil acostumar-nos a la seva presència.

Està molt contenta d'estar amb nosaltres, si troba bé, i nosaltres contentes de tenir-la i poder-la cuidar.

Gràcies per la seva vida!

Trobada de Nadal:

Us volem explicar la nostra trobada de germanor amb tot el personal col·laborador que ens ajuden en totes les feines de la casa.

Amb el grup de treballadors de la casa i amb la presència de totes les germanes, varem fer una trobada de Germanor.

Al començament, a la capella, varem rebre del Nen Jesús una actitud per a desenvolupar-la durant tot l'any. A sorts, va anar tocant a cadascú la que li era més escaient. Coses del Nen Jesús! Alguns varen quedar ben admirats!

Hi va haver un ambient molt fraternal i distès. Somriures, ajudes, tothom estava per a tothom, les germanes més grans van poder compartir també de la festa... formem un grup molt cohesionat, actiu, ben dispost i que ens estimem.

No hi podia faltar també compartir taula i menjar.

Abans de marxar els treballadors van rebre, de les germanes, un petit present de Nadal i Festes. Al final del dia, varem veure que havia sigut molt positiva la trobada, i que calia repetir-la l'any que ve.

Concerts:

La família Macià, ja ens tenen acostumades als seus "Concerts de Nadales". És una família de músics, tothom sap música, toca instruments i els hi agrada cantar, sobretot cantar.

El germà, la cunyada, nebots i renebot, tots formant una gran orquestra ens varen fer gaudir de les nostres nadales entranyables, les de sempre, i les típiques i peculiars de la seva família, aquelles que els pares i avis els havien ensenyat.

Va ser una bona preparació per al Nadal.

També altres familiars, en aquest cas de la Gna. Mercè, comencen la seva carrera musica i també ens van voler demostrar el que ja havien après.

Per suposat que els vàrem ben aplaudir i agrair el seu esforç i companyia.

Ja acabem, ara toca preparar-nos per la Pasqua de Resurrecció. Que el nostre cor estigui dispost a fer el camí de Quaresma i per a tots tindrem un raonet.

La comunitat de Navarcles

REUNIÓ DE PROVÍNCIA, febrer de 2014

Segons la programació del curs, el 22 de febrer s'ha dut a terme a Barcelona, a la casa provincial, la reunió de priores de la nostra província Sant Ramon de Penyafort.

L'ordre del dia era una mica dens i encara que semblava que amb el temps previst n'hi hauria prou, s'ha hagut d'allargar a la primera hora de la tarda.

En primer lloc, després d'una pregària i salutació de la Priora provincial, Gna. M. Isabel Andrés, s'han començat a desenvolupar els diferents punts de l'ordre del dia:

- **Temes comunitaris**

La Gna. M. Isabel ha plantejat la situació actual de la província i la necessitat d'una **reestructuració de les comunitats**. Es demana la màxima comprensió i disponibilitat per part de totes per poder atendre les diferents necessitats.

Un altre tema important de cara als mesos d'abril, maig i juny serà **l'elecció o reelecció de priores que finalitzen el període de nomenament**. Com que es dona la circumstància que aquest estiu hi haurà curset de priores a León del 13 al 18 de juliol, s'ha d'avançar la data d'alguns dels capítols locals, o bé de la consulta, al mes de maig i primera setmana de juny. Per tant, la primera quinzena d'abril s'enviarà la convocatòria a les comunitats.

- **Temes d'escoles i Delegació d'educació**

La Gna. Montse Font, Presidenta del patronat de la FEDAC, aporta informació en relació a la situació d'algunes escoles de la Fundació, especialment per què fa a la manca d'alumnat a algun nivell de l'etapa d'infantil, i les dificultats amb que s'han trobat en dos centres que imparteixen els cursos de Batxillerat i que, també per manca d'alumnat, s'hauran de suprimir de la oferta educativa.

Hi ha hagut **renovació d'alguns membres del Patronat de la FEDAC**.

També s'han renovat els membres que representen la nostra Congregació al Patronat de la **Fundació Dominiques de l'Anunciata Sant Francesc de Berga**.

La **Delegada d'Educació** Gna. Virtudes Cruz comenta que en

aquests moments que les escoles estan en les Fundacions, a la delegació li queden les escoles de Filipines i la residència d'Elisabets. També participa en les reunions:

- De l'equip de Delegades d'educació.
- Les trobades de directores de Residències Universitàries i Col·legis Majors.
- Les de l'Equip Interfundacions
- Les de la Comissió per a l'elaboració del "Plan de Formación Institucional"

Informa, en cada cas, dels membres que componen cada grup, els temes tractats a les últimes trobades i dels documents elaborats o en procés d'elaboració.

• Temes d'economia

La Gna. Montserrat Font informa de les reformes y obres previstes a curt o llarg termini: **Viladrau**, posar un ascensor a la casa que ocupaven les germanes; **Vic**, adequació del pis de "Madres i del palomar"; **Gombrèn**, estudiar les possibilitats que ofereix els espais de la casa que es va comprar prop de la del P. Coll, amb la finalitat d'ampliar l'oferta per activitats de convivències, colònies...

Altres informacions estaven relacionades amb:

- L'estudi dels ingressos de les comunitats
- L'assessoria econòmica externa
- documentació de les germanes, actualitzada
- canvi en la data de la reunió de formació de Gnes. Ecònomes

• Delegació de pastoral

La Gna. Rosa M. Picas ens informa d'algunes activitats de pastoral i del material preparat des de la Delegació que s'ha enviat a les comunitats.

S'han anat fent diferents celebracions relacionades amb **I'ANY VOCACIONAL**, tant a les comunitats com a les escoles.

Està programat pel mes de març un **Recés per a joves**, a Gombrèn.

I a nivell general la **Ruta del Pare Coll, per a joves** a partir dels 18 anys, el proper estiu.

Ens ha parlat també dels ingressos provinents dels **apadrinaments de nens d'Àfrica** (Rwanda i Camerun, especialment), que sumat a les quantitats recaptades a les fires i botiguetes solidàries en les que es venen treballs manuals fet per germanes o tallers missioners i productes típics africans i sobretot de la venda de postals per Nadal, aporten una bona ajuda per a les nostres persones beneficiàries d'aquests països.

La Gna. Rosa Alsina, coordinadora de pastoral a l'equip de titularitat, ens ha passat un Power molt bonic i complet de les diferents activitats organitzades per la FEDAC, en el camp de la pastoral i el carisma, especialment per alumnes i professors de les escoles.

- **Delegació de missió i altres mediacions apostòliques**

Com que la Gna. Núria estava a Madrid a la trobada de Delegades provincials de missió i JPIC, va informar la Gna. Pilar Bosoms, membre de l'equip.

A la primera **Trobada de Voluntariat** que es va fer a començament de curs a Madrid va haver-hi tanta participació que per a altres sessions s'haurà de buscar un lloc més gran.

En quan a la segona, prevista per a l'1 de març, se n'han de fer dues sessions, ja que són molts, una a Barcelona, l'esmentat 1 de març i una altra a Madrid el 15 de març.

L'exposició dels **tallers missioners** s'inaugurarà el 26 d'abril i restarà oberta fins al dia 8 de maig. Els materials caldrà portar-los a Elisabets abans de setmana santa. Cada vegada hi ha més participació.

Es comenta de com s'han de fer arribar els **diners recaptats a la setmana missionera** i s'aconsella que els que provenen de les escoles s'ingressin a la FEDAC, que després els passen íntegrament a la província. Els que provenen d'altres donacions o de les comunitats es poden ingressar a la província.

Es dona informació detallada de **l'ajuda als damnificats de Filipines** pel tifó Yolanda que s'han recollit al voltant de 69.000 €, i de com els estan distribuint les germanes, segons les prioritats del projecte presentat. El grup d'encarregades està format per les Gnes. Sagrario Llorente, Mariela, Gleyci i Mary Ann.

A través d'un Power la Gna. M. Isabel ens presenta "el Projecte d'ajuda als damnificats pel tifó Yolanda"; les fases que aquest contempla i com se'ls farà arribar els materials.

- **Altres informacions generals**

- Trobada el 6 d'abril de les congregacions dominicanes amb el **Mestre General de l'Orde**.
- Viatge a Filipines i Vietnam de les Gnes. M. Isabel Andrés i Montserrat Font del 22 de març al 10 d'abril que tornaran a Barcelona.
- Primera Professió de la novícia Frela Saing Cañete el dia 30 de març a l'església parroquial de Calamba.
- Treball Congregacional. Primera fitxa del curs 2014 – tema vocacional.
- Comentari i distribució d'altres materials i convocatòries.

Amb aquestes informacions vàrem posar punt final a la reunió de Piores.

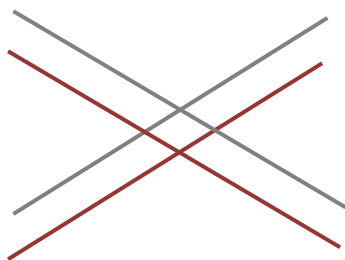

A la tarda, amb la incorporació de moltes més germanes de la Província, va tenir lloc la CELEBRACIÓ-POSADA EN COMÚ de les reflexions de les comunitats del Treball Congregacional, fitxes 2 i 3.

Va haver-hi una celebració molt bonica i entranyable entorn a la imatge del Pare Coll, en la que a partir dels resums de cada casa, s'havien extret frases significatives on estaven representades totes les comunitats.

De la tercera fitxa varen sortir moltíssimes expressions com: acceptació, valoració, comprensió, diàleg, perdó,... que després de llegir-les s'anaven col·locant, en un espai habilitat prop del Pare Coll, amb la intervenció d'una germana de cada comunitat.

Gemanes representant a les 31 comunitats de la Província llegeixen els compromisos que volen potenciar a la convivència comunitària

Després de compartir en la celebració-posada en comú, cal agrair a la comunitat d'Elisabets que ens va obsequiar amb un pica-pica berenar, que també va ajudar a intercanviar salutacions i converses amb les germanes que hi eren presents.

Gna. Teresa Soldevila

TAULA RODONA

La tarda del dia 7 de març va tenir lloc, a la sala d'actes de Can Fabra a Sant Andreu -Barcelona, un acte dels molts programats en aquest curs per commemorar els 150 anys de l'arribada de les primeres Germanes de l'Anunciata a la població. Aquest col·legi, fundat pel Pare Coll al 1863, és un dels erigits per ell no sense grans proves i sacrificis.

La celebració va consistir en una taula rodona amb la finalitat de recórrer, a través d'experiències de vida, les diferents etapes de la història del col·legi i comunitat.

La periodista i ex alumna Glòria Serra, va guiar amb molta habilitat aquest col·loqui dialogant amb les Gnes. M. del Carmen González de la comunitat, la més veterana i coneguda per tothom ja que porta més de 50 anys destinada a Sant Andreu; la Gna. Montse Font també molt coneixedora del centre i amb gran memòria de dates, fets i persones, donat que per ella ha estat l'única escola on ha exercint la tasca educativa i directiva i a més ha estat destinada dues vegades amb un total de més de 20 anys i la Gna. M. Isabel Andrés que només va romandre 5 anys però carregats de significat. També van parlar dues professores antigues alumnes: Àngels Fernández i Teresa Torner i dues ex alumnes: la Sra. Pepita Roses i la seva néta Marta Roig.

Després es va obrir el torn de paraula i diversos assistents van intervenir.

Destacaré els trets que, entre records i anècdotes, van qualificar la nostra escola Mare de Déu de la Mercè, les germanes i professors que per ella han passat:

Escola acollidora, molt senzilla, no classista, familiar, encarnada en el barri i en la cultura catalana de cada moment històric, seguidora de les directrius del Vaticà II, molt oberta als canvis, en continu "reciclatge" i millora. Amb germanes molt lliurades a la missió i veritables mares per als seus alumnes, generoses en donar el millor que tenien, de mentalitat molt oberta i conreadores de l'espiritualitat litúrgica sota la gran influència de Mons. Pere Tena bisbe auxiliar, emèrit de Barcelona, que ha mort recentment. Claustre col·laborador, organitzat, competent, amb un equip directiu que participa activa i afectivament des de fa anys en les tasques de pastoral, direcció, coordinació i actualment portant fins i tot la titularitat, en veritable missió compartida.

Va regnar un ambient cordial i es va notar en tot moment l'afecte dels presents cap a l'escola de les Dominiques, la seva escola. Agraïm a tots aquest reconeixement tan sincer i valorem la iniciativa d'organitzar aquest col·loqui!

Gna. M. Isabel Andrés

Al final del col·loqui es va obsequiar a les participants amb uns rams de flors i un fort i agraït aplaudiment

GERMANES DE LA PROVÍNCIA QUE ENS HAN PRECEDIT A LA CASA DEL PADRE

(DES DEL FULL INFORMATIU Núm. 100)

GERMANA DOLORS BARAUT I CAROL

La nostra germana Dolors, va néixer a Casserres (Barcelona) l'any 1918, i ens va deixar ahir el matí, dia 20 de desembre de 2013, a la nostra casa de Vic. Acomiadar-se d'una persona sempre costa i que podem dir? Una vida llarga, 95 anys! Quin camí més llarg Dolors!

Els teus pares, Pere i Rosa, varen veure créixer -com un arbre ben arrelat al terra- 7 fills. Gent senzilla, de la terra, del camp, així anaren fent créixer la família.

L'any 1953, vares voler experimentar la vida fora de casa, en una aventura amb les Germanes Dominiques i així va ser, el 6 de setembre arribaves a St. Andreu del Palomar. Seguint els passos de Jesús i del Pare Coll, iniciaves una nova vida: la de consagrar-te al Senyor.

El teu primer compromís de professió religiosa va ser aquí, a la Casa gran, la nostra Casa Mare, el 7 de març de 1955. El 7 de març de 1961 professaves perpètuament, també a la nostra casa de Vic. Després de la primera professió et destinaren a Alpens i en setembre de 1958 arribaves destinada a la comunitat d'Horta on vares estar fins al 1998, 40 anys! tota una vida, com se sol dir. Una vida amb els infants, amb les germanes de comunitat, anys de servei, de cants, de cultura i de pintura. T'agradava tant pintar que ens feies participar a tots.

Has estat una dona de Déu, senzilla, pietosa i generosa. El teu tarannà no era de grandeses, sinó de persona que estimaves la vida, la feina ben feta i fidel a la teva vocació.

La teva vida a Horta fou plena de vivències, una casa amb molta història per aprendre i que encara avui guarda aquell record de vells temps.

Arribà la teva malaltia i vingueres de nou cap a Vic el 28 de octubre de 1998. Aquí ha estat la teva casa, amb la teva comunitat de la Infermeria que t'ha cuidat i estimat. També has tingut sempre a prop la teva família amb la seva estimació i companyia. Acompanyada també per la comunitat del col·legi i les persones que treballen a la Infermeria.

Recordem encara, que quan estaves una mica millor, sempre manifestaves que volies anar a Casserres, a la teva terra, i que tot passejant-te una mica per la casa, ja semblava que hi haves anat i ho agraïes.

Els 15 anys que has passat al costat de les Gnes. de Vic, estan plens d'anècdotes... segur que te les emportes cap al cel. La teva malaltia d'aquests últims anys ja no et deixava ni expressar els teus sentiments, però notaves la presència de les persones quan aquestes et mostraven el seu afecte i el teu rostre mostrava gestos d'agraïment. El teu silenci, la teva malaltia -per dir-ho d'una manera- pacífica ens ha donat una gran lliçó, quina? Que també hi ha vida quan sembla que tot és mort, i que el misteri de la vida no està a les nostres mans.

Avui t'acomiaem. La mort, mai és agradable, però al mateix temps ens sentim contentes i agraïdes per aquests teus 95 anys de vida; i per això en donem gràcies.

Que en el teu viatge cap al cel els àngels t'acompanyin i que nosaltres, un dia, també puguem fer-nos companyia. Que reposi en pau.

GERMANA M. ASSUMPCIÓ BARDIA CAPDEVILA

La Gna. M. Assumpció Bardia Capdevila va néixer a Maldà (Lleida) el 30 de setembre de 1926. Va entrar a la congregació de les Dominiques de l'Anunciata l'any 1954 i va professar el 1956. Va anar destinada a Sùria i el 1958 la van traslladar al Col·legi La Anunciata de Saragossa on hi va romandre fins l'any 1975 que fou destinada a Lleida on va exercir el càrrec de Priora al llarg d'un any per tornar a la terra aragonesa on hi va restar 53 anys. Es pot dir que gairebé tota la seva vida religiosa la va passar en aquesta casa, dedicada a l'ensenyament, labors i pintura

Considerava aquesta terra com la seva segona pàtria, estimava la gent i era estimada per les persones que passaven per les seves mans. Germanes i professors coincideixen a definir-la com una persona educada, fervorosa, entregada a les alumnes i famílies. Les escoltava amb interès i les atenia en totes les seves necessitats. Estimava molt les seves alumnes i també ho mostraven les ex alumnes quan celebraven els 25 anys de la seva sortida del centre que sempre la recordaven i s'interessaven per la seva persona.

Durant aquests anys visitava amb molta freqüència la Pilarica i postrada als seus peus li agraïa els dons rebuts i li demanava per totes aquelles necessitats més urgents que anaven sorgint en el dia a dia.

Mostrava un gran interès per la Teologia i xerrades religioses que s'impartien en diversos centres de Saragossa. Visitava les Monges Dominiques de la ciutat, així com també les de Daroca i aquestes sentien per ella una gran admiració. Quan per dificultat ja no podia sortir sempre es preocupaven preguntant per ella.

Recordava amb molt d'amor a tota la seva família i en parlava sovint. Gaudia i esperava amb una gran il·lusió quan li anunciaven la seva visita i també quan ella els anava a veure durant l'estiu.

Els últims anys passats a la seva comunitat parlava poc. No es queixava de res i no parlava mai malament dels altres. Va arribar un moment que la seva salut va anar minvant i en veure que no se la podia atendre tal com necessitava, d'acord amb la Priora provincial, van decidir portar-la a Navarcles, on podria estar més a prop de la seva família. La comunitat va sentir aquest destí i no cal dubtar que per a ella va ésser molt dur, però mai es va queixar de la determinació que s'havia pres.

Va arribar a la comunitat de Navarcles el 21 de novembre de 2012. Podem dir que en tot moment se la va veure conformada i serena. Callava molt però sempre que se li preguntava contestava i li agradava que li expliquessin coses, que inclús feia que se li escapés alguna rialla o somriure. Passava moltes estones a la capella i quan se li feia algun favor donava les gràcies o deia "Te quiero mucho".

Després d'una intervenció quirúrgica feta últimament de forma satisfactòria, la seva persona es va anar debilitant fins el dia 31 de gener que el Senyor va disposar que anés a gaudir per sempre de la pau i la felicitat eterna.

GERMANA MARINA BAÑERES PERPINÁ

Va néixer a Almenar (Lleida) el 28 d'abril de 1912. Era filla de Vicente i Enriqueta. Van ser cinc germans i es va criar i créixer en un ambient rural on ella s'hi sentia feliç. Al llarg de la seva vida ho recordava amb freqüència, parlant amb estimació de la seva família, la qual era molt nombrosa.

Va ingressar a la Congregació el 2 de març de 1935 a Vic-Casa Mare. Va fer la primera professió l'11 de febrer de 1940 i va pronunciar el seu Sí definitiu al Senyor l'11 de febrer de 1946.

Abans de la professió perpètua fou destinada a la Colònia Vidal on hi va romandre uns quants anys exercint el càrrec de Priora. Les germanes que van conviure amb ella la consideraven una persona que es distingia per la seva rectitud, la seva energia i la disposició per fer qualsevol cosa que se li demanés. Era maniàtica de l'ordre i de les coses netes i polides i així ordenava que es tingués en compte. En

els primers anys es va dedicar a donar classes a les alumnes més grans de la Colònia i més tard va estendre la seva tasca a ensenyar labors a les noies que treballaven a la fàbrica. La gent la van considerar sempre com una germana acollidora i la tractaven amb molt de respecte.

L'any 1962 fou destinada a Montserrat exercint de nou el càrrec de Priora en un temps molt conflictiu. Ella va ser una dona forta, molt recta, valorada i estimada, fins i tot alguns monjos li demanaven consell. A les germanes joves les feia estudiar i procurava tenir cura de la seva formació permanent. Sempre va promoure un ambient espiritual dins de la comunitat i entre les noies. Era molt devota de la Moreneta.

L'any 1972 va anar destinada a Artesa de Segre i l'any 1975 fou Berga el seu nou destí on hi va residir uns 37 anys. En aquesta casa hi va viure com a jubilada. Malgrat tot feia amb molt de gust qualsevol favor que se li encomanava. Era molt amant de la lectura i estava al corrent de totes les notícies aparegudes als mitjans de comunicació, transmetent a les germanes, que estaven ocupades en el camp educatiu, tot allò que ella creia que els pogués interessar. Tenia un domini de la llengua catalana molt correcte i li agradava ajudar en tot el que se li demanava en aquest aspecte. Gaudia passejant per l'escola i parlant amb els nens i nenes que trobava en el seu recorregut. Ells li corresponien i de tant en tant anaven a fer-li alguna visita per parlar-hi una estona. Va fer molts anys de sagristana tenint cura que tot estigués en condicions. Era molt religiosa, constant en els actes de comunitat però la faceta que la caracteritzava i que va conservar fins que les seves forces la van anar abandonant, era la contemplació de la natura. Feia llargues caminades contemplant i escoltant el que aquesta natura li comunicava. Ella repetia en nombroses ocasions que l'enlairava cap a Déu. D'altres vegades observant les boniques postes de sol alçava la seva mirada vers la Verge de Queralt, tot suposant que des del seu interior brollarien sentiments filials i oracions silencioses.

Quan va anar envellint, veient que la casa no reunia les condicions necessàries per poder-la atendre com calia, i en haver-se de retirar les germanes de l'escola a causa de la necessitat d'ocupar nous espais que havien de convertir-se en aules, fou destinada a Navarcles el 2012 on va estar ben atesa materialment i espiritualment tant per part de totes les germanes com de les cuidadores de la casa. Estava tranquil·la i serena, gairebé sempre mostrava el seu agraïment amb el somriure als llavis.

El Senyor la va venir a buscar el dia 7 de febrer de 2012 a l'edat de 101 anys per fer-la gaudir eternament de la seva presència.

FAMILIARS DE GERMANES DE LA PROVÍNCIA QUE ENS HAN PRECEDIT A LA CASA DEL PARE

(DES DEL FULL INFORMATIU Núm. 100)

- ▶ **Pare** de la Gna. Mariela de Villa, de la comunitat de Quezon City (Filipines)
- ▶ **Germana** de la Gna. Mercè Artigas, de la comunitat de Borredà.
- ▶ **Cunyat** de la Gna. Concha García, de la comunitat de Santa Coloma de Gramenet.
- ▶ **Cunyat** de la Gna. Inmaculada Franco, de la comunitat de Girona Pont Major.
- ▶ **Cunyat** de la Gna. Anna M. Mateu, de la comunitat de Guissona.
- ▶ **Nebot** de la Gna. Teresa Borregón, de la comunitat de Pineda de Mar.
- ▶ **Nebot** de la Gna. Mercè Soler, de la comunitat de Vic-Col·legi

*Confiaades en les paraules de Jesús que va dir: "Jo sóc la Resurrecció i la Vida. Qui creu en mi, encara que mori, viurà".
Encomanem a Déu nostre Pare a totes les nostres Germanes i familiars difunts. Que gaudeixin plenament del seu amor misericordiós i intercedeixin per tots aquells que encara estem fent el trajecte de la nostra vida terrenal.*

GERMANES DOMINIQUES DE L'ANUNCIATA

Província "Sant Ramon de Penyafort"

Casa Provincial C/ Elisabets, 19 - 08001 BARCELONA

www.anunciata.cat